

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συντάττειται υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ'εξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθείς παρασχόν εις τήν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἘΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ.χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΚΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ.χρ. 0, 15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσεως

Περίοδος Β'.—Τόμ. 4ος.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 24 Μαΐου 1897

Ἔτος 19ον.—Ἀριθ. 22

Ο ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

(Συνέχεια ἴδε Σελ. 161)

Ὡς τρελλὸς σχεδὸν ἀπὸ τὴν λύπη του, ὁ Ἐκτωρ ἐπέστρεφε μὲ κλονούμενα βήματα πρὸς τὴν ἀμαξάν, ὅταν αἴφνης διέσχισε τὸ πλήθος ἐν παιδίον δεκαεξέως δεκαεπτὰ ἐτῶν.

Ἐφόρει κάτι τι προσόμοιον μὲ στολὴν, καὶ τόσον εἰς τὰ χαρακτηριστικά του ὅσον καὶ εἰς τοὺς τρόπους του, εἶχε τὸ ἐπιβάλλον καὶ ἀσχολοφανές ἐκεῖνο ὕφος, τὸ ὁποῖον προσλαμβάνουν συνήθως πρὸς ἐπίδειξιν οἱ ἐνασκουῦτες μικρὰν τινα καὶ ἀσήμαντον ἐξουσίαν. Προσῆλθωσεν ἐπὶ στιγμὴν τοὺς ὀφθαλμούς του ἐπὶ τοῦ Ἀκολούθου, ὡσάν θέλων νὰ συγκεντρώσῃ τὰς ἀναμνήσεις του, καὶ κατόπι πλησιάσας τὸν Ἐκτωρ :

— Καλὲ αὐτὸς εἶνε ὁ Πρίγκιψ ! ἀνέκραξεν, ὁ Πρίγκιψ τῆς ὁδοῦ Περγαμηνοποιίας ! Μήπως ἔχω λάθος ; . . Δὲν εἶσαι . . . δὲν εἶσθε ὁ Ἐκτωρ Ἀλβας, ποῦ ἐμένατε ἄλλοτε εἰς τὸ σπίτι τῆς κυρᾶ-Τερέζας καὶ ποῦ εἶσθε τώρα Ἀκόλουθος τοῦ Αὐτοκράτορος ; Δὲν εἶν' ἔτσι ;

— Ναί . . . μάλιστα . . . ἀπεκρίθη ὁ Ἐκτωρ παρατηρῶν τὸν νεῆλυδα μὲ ὕφος μαρτυροῦν ὅτι ἐνεθυμῆτο μὲν ἀμυδρῶς πῶς τὰ χαρακτηριστικά του ἀγνώστου ἐκείνου, ἀλλ' ὄχι ἀκόμη καὶ τὸ ὀνομαῖα του.

— Καὶ τί σας συνέβη ; ἠρώτησεν ὁ νεανίσκος μὲ τὴν στολὴν.

Τὸ ὕφος τῆς ἐρωτήσεως ἐμαρτύρει ἐνδιαφέρον, τοῦτο δ' ἐνέπνευσεν ἐμπιστοσύνην εἰς τὸν ἀτυχῆ Ἀκόλουθον. Ἄλλως τε εὐρίσκετο εἰς θέσιν, καθ' ἣν ἦτο πρόθυμος νὰ δεχθῆ βοήθειαν παρ' οἰουδῆποτε. « Ὁ πνιγμένος ἀπὸ τὰ μαλλιά του πιάνεται » λέγει καὶ μία παροιμία.

— Ἡ ἀμαξά μου ἐσκόνταψεν ἐδῶ-γάμω, εἶπε μ' ἐπέταξεν ἔξω καὶ ἔχασα ἓνα γράμμα ποῦ το ἐπήγγαινα εἰς τὸν Αὐτοκράτορα.

— Γράμμα διὰ τὸν Αὐτοκράτορα ! ἀ-

νέκραξεν ὁ ἀγνώστος. Διάβολε ! δὲν εἶνε μικρὸ πρᾶγμα ! . . .

Καὶ μετὰ μικρὰν σιγὴν, προσέθεσεν :
— Ἄ ! ὥστε αὐτὸ τὸ γράμμα ἐζητούσατε νὰ εὑρετε, κύριε Ἀκόλουθε, μέσα εἰς τὸν ἐλεινὸν βόρβορον καὶ εἰς τὴν σκόνην αὐτοῦ τοῦ δρόμου ;

— Ναί, ἀπήντησεν ὁ Ἐκτωρ κλαυθμηρῶς. Δὲν θὰ ἐτολμοῦσα ποτὲ νὰ παρουσιάσω ἐμπρὸς εἰς τὸν Αὐτοκράτορα μὲ ἀδειανὰ χέρια. Τί θὰ ἔλεγε !

— Λυπηρόν ! πολὺ λυπηρόν ! ἀπήντησεν ὁ ἄλλος καὶ τὸ λυπηρότερον εἶνε ποῦ βλέπω ὅτι ἐλησημονήσατε καθολοκληρίαν τὰ μαθήματα ποῦ ἐλάβατε ἐδῶ, εἰς τὸν ἴδιον αὐτὸν δρόμον, ὅταν ἦσθε μικρός. Δὲν ἠξεύρετε λοιπὸν ὅτι ὑπάρχουν περιστάσεις π ο ὕ πρέπει νὰ ψαρεύῃ κανεὶς εἰς τὸν ἀέρα καὶ νὰ κυνηγᾷ εἰς τὴν θάλασσαν ;

Καὶ βλέπων ὅτι ὁ Ἐκτωρ δὲν ἐνόει τὰς παραδοξολογίας αὐτάς, ἐξηκολούθησε :

— Στοιχηματίζω ὅτι αὐτὸ ποῦ ζητεῖτε πρὸ ἐνός τετάρτου τῆς ὥρας, εὐρίσκεται μπροστὰ ἔστ' αἰτία σας, μπροστὰ ἔστ' ἡ μύτη σας ! Τώρα θὰ ἰδῆτε !

Τότε, εἰσδύσας καὶ πάλιν ἐντὸς τοῦ πλήθους, ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον πικροῦ, ὀδηγούμενος δὲ ἀπὸ διάφορα πονηρὰ βλέμματα, ἀπὸ ὀφθαλμούς ἡμικλειομένους ἐνδεικτικῶς, ἔκαμε πλήθος

ἐλιγμῶν, οἱ ὁποῖοι τὸν ἔφεραν ἐπὶ τέλους πλησίον ἐνός γέροντος, ἀνθρώπου τοῦ λαοῦ, ὁ ὁποῖος μ' ἐν κοφίνιον, γεμάτον φουσερά πρὸς ἐπιδιόρθωσιν, ἵστατο παρατηρῶν τὴν σκηρὴν.

— Νά τος ὁ κλέπτης σου ! εἶπε πρὸς τὸν Ἐκτωρ, ὁ ὁποῖος εἶχε παρακολοθήσῃ τὰ κινήματα του διὰ μέσου τοῦ πλήθους.

— Ἐγώ, καλέ μου ἀφέντη ! ; εἶπεν ὁ ἄνθρωπος μὲ τὰ φουσερά.

— Αὐτὸς ὁ παληάνθρωπος ! ; εἶπε συγχρόνως ὁ Ἐκτωρ.

— Ναί, ἀπήντησεν ὁ νεανίσκος μὲ τὴν στολὴν. Αὐτὸς ἔχει τὸ γράμμα τοῦ Αὐτοκράτορος !

Ὁ γέρον τεχνίτης διεμαρτυρήθη καὶ πάλιν :

— Καλὲ τί λέει ἐκεῖ ! οὔτε τὸ εἶδα, οὔτε τὸ ξέρω ἐγὼ αὐτὸ τὸ γράμμα !

— Οὔτε τὸ εἶδες, οὔτε τὸ ξέρεις, κατεργάρη ! εἶπεν ὁ νεανίσκος. Ἄμ αὐτὸ τί εἶνε ;

Καὶ ἀπέσυρεν ἀπὸ τὸ κοφίνιον τοῦ γέροντος ἓνα φάκελον, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀποτεθῆ ἐκεῖ, ἐπάνω-ἐπάνω, ἀπὸ κάποιον βεβαίως, ὁ ὁποῖος, ἀφ' οὗ ὑπεξήρесе τὴν ἐπιστολὴν διὰ νὰ γελᾷ ὀλίγον μὲ τὴν στενοχωρίαν τοῦ Ἀκολούθου, τὴν εἶχε χῶσῃ κατόπι κρυφίως μέσα εἰς τὰ φουσερά τοῦ πτωχοῦ ἐκείνου, διὰ νὰ παλαγοθῆ.

Ἄλλὰ τοῦτο δὲν ἐσκέφθη ἀμέσως οὔτε ὁ Ἐκτωρ οὔτε πολὺ μᾶλλον οἱ ὀ-

« Ἐγώ, καλέ μου ἀφέντη ! ; εἶπεν ὁ ἄνθρωπος μὲ τὰ φουσερά. » (Σελ. 169, στήλ. γ'.)

πηρέται, οί όποιοι, βλέποντες τόν φάκελ-
λον αναδύοντα από τόν κοφίνιον του έπι-
διορθωτού των φουσερών, ήρχισαν να φω-
νάζουν :

— 'Στήν 'Αστυνομία! 'ςτήν 'Αστυ-
νομίαν! 'Εν όνόματι του Αυτοκράτορος
συλλάβετε αυτόν τόν κλέπτην!

'Εν τούτοις όμως τόν ύφος του «κλέ-
πτου» έμαρτύρει τιαυτήν έκπληξιν δια
τό άποδιδόμενον εις αυτόν έγκλημα, ώ-
στε έδέησεν επί τέλους να πεισθώσιν ότι
ήτο άθώος.

— Κύριε 'Ακόλουθε, ειπε τότε ο νεα-
νίσκος με την στολήν μου φαίνεται ότι
έχετε ακόμη ανάγκην να μαθητεύσετε
όλίγον εις τόν σχολείον του δρόμου. Λη-
σμονείτε ότι δεν είνε πάντοτε ένοχος,
εκείνος που συλλαμβάνουν; Νά, κάποιος
από τά παιδιά εδώ — έξηκολούθησε δεί-
ξας τά χαμίνια, τά όποια τούς περιεστοί-
χιζον και τά όποια εφαινότο εύφραϊνό-
μενα μεγάλως εκ της σκηνης, — σάς έ-
παιξε αυτό τόν παιγνιδάκι. 'Αλλά μία
φορά που ήψατε τόν γράμμα σας, δεν
πειράζει! 'ας πάη κι' αυτό! Συγχωρή-
σατε τήν κακήν άστειότητα που σας έ-
καμαν!

— 'Εχετε δίκαιον, ειπεν ο 'Εκτωρ,
λαμβάνων τήν χείρα του άγνωστου και
θλίβων αυτήν μετά ζέσεως. Σάς εύχα-
ριστώ εξ όλης καρδιάς δια τήν εκδοού-
λευσίν σας. Πώς όνομάζεσθε, παρακαλώ;

— 'Ωστε δεν μ' έγνωρίσατε;

— 'Οχι! 'αν και μου φαίνεται ότι κά-
ποτε σάς είδα . . .

— 'Ετσι μου φαίνεται και μένα. Για
σκεφθήτε όλίγον.

— Τί; . . . 'Α, 'οχι, δεν είνε δυνα-
τόν . . . Μήπως είσθε; . . .

— Ναι, καλέ!

— Καλέ, είσθε ο . . . (παρ' όλίγον
να είπη «ό χάχας» άλλ' έκρατήθη) ο
Πέτρος; ο Πέτρος Πομπόνης;

— 'Ολος και όλος! 'Ο πολίτης Πέ-
τρος Πομπόνης, δούλος σας! απήντη-
σεν ο άλλος υποκλιόμενος και χαιρετών
με κάποιαν ειρωνείαν. Μή νομίζετε ότι
μόνον σεις εφύγατε από τήν όδον Περγα-
μηνοποιίας, κύριε Πρίγκιψ, δια να κά-
μετε τήν τύχην σας παραέξω. Νά, κ'
εγώ έκαμα τόν ίδιο. Τώρα είμαι κλειδοϋ-
χος εις τήν Φόρσαν!

— Εις τήν φυλακήν;

— Μάλιστα, εις τήν φυλακήν εις
τήν ίδιαν φυλακήν, που θά έστελγαν και
σάς να πάρετε τόν φρέσκο σας, κύριε 'Α-
κόλουθε, 'αν δεν εύρίσκατε τόν γράμμα
του Αυτοκράτορος—δηλαδή να είπούμεν,
'αν δεν έβοηθούσα εγώ να τελεώσθη τόν
παιγνίδι που σας έπαιξαν τά παιδιά τής
παλαιάς μας γειτονιάς, που τούς άρέσει,
καθώς ξεύρετε και ξεύρω, να πειράζουν
όλίγον τούς μεγάλους και τούς ισχυρούς.

Ο 'Εκτωρ δεν ήτο εις θέσιν ναπο-
κριθῆ. Η έκπληξις και ή έντροπή τόν

κατέβαλον, ήσθάνετο δε δάκρυα άνερχό-
μενα εις τούς όφθαλμούς του. 'Ηθέλησε
να περάση από τήν όδον Περγαμηνο-
ποιίας δια «να σκάση από τόν κακόν του»
εκείνος ο χάχας ο Πέτρος! ίδου δε τώρα
ότι αυτός, ο 'Εκτωρ, «εσκαζεν από τόν
κακόν του» και ο Πέτρος άπεναντίας έ-
φαινετο νικητής!

'Οπωσδήποτε ή φυσική του αγαθότης
και μεγαλοφροσύνη δεν τω επέτρεψαν να
εμμείνη περισσότερο εις τά μοχθηρά
αισθήματα, τά όποια έπροκάλεσε στιγ-
μιαίως ή άπροσδόκητος εκείνη περιπέ-
τεια. Η εύγνωμοσύνη έντός του κατε-
νίκησε πάντα φθόνον και πάσαν μνησι-
κακίαν, έπροχώρησε δε τείνων τας χεί-
ρας προς τόν παλαιόν του έχθρόν.

— 'Ω, Πέτρε, τώ ειπε, πόσον σου
είμαι εύγνώμων δια τόν καλόν που μου
έκαμες! 'Θά έλθω αύριον να σ' επισκε-
φθώ εις τήν Φόρσαν, άφ' ου μένης εκεῖ.
Σήμερον είνε αδύνατον' πρέπει να έπι-
στρέψω εις τά 'Ανάκτορα . . . Καί . . .
'Α! άνέκραξεν εξαίρνης, 'αμέ τόν κουτί;
— Τί τρέχει πάλι; ήρώτησεν ο Πέ-
τρος, βλέπων εκ νέου τόν 'Εκτωρα εν ά-
πελπισία.

Η χαρά, τήν όποιαν έπροξένησεν εις
τό παιδίον ή άνεύρεσις τής επιστολής,
τό είχε κάμη να λησμονήση τήν πυξίδα
με τήν άδαμαντοκόλλητον πόρπην . . .
Τί έγεινε; Πρέπει να την άνεύρον και
αυτήν, μαζί με τήν επιστολήν, άφ' ου
ήρουνήσαν εις όλα τά μέρη, όπου ήδύ-
νατο να πέση.

— Είχα επάνω μου, εκτός τής έπι-
στολής του Αυτοκράτορος, ειπε τόν παι-
δίον χαμηλοφώνως προς τόν Πέτρον, και
μία διαμαντένια καρφίτσια, μέσα 'ς ένα
κουτάκι, που μου έχάρτισεν ακριβώς σή-
μερον τόν πρωί ή Αυτοκράτειρα 'Ιωση-
φίνα. Τό κουτάκι είνε από άσπρο πετσι
και έχει απεπάνω ένα 'Ιωτα χρυσό με
τό στέμμα. Τό είχα 'ς τήν τσέπη μου
όταν έπεσα από τόν άμάξι. Πρέπει να
μου έπесе. Τί δυστυχία! Τί θά γίνω! . .

— Διαμαντένια καρφίτσια! ειπεν ο Πέ-
τρος, 'α, αυτό είνε κάτι τι, και μου φαί-
νεται ότι εκείνος που θά την ήδρε, δεν . .
Είπατε πως ήταν μέσα 'ς ένα κουτάκι
άσπρο πέτσινο; Καλά! πηγαίνετε 'ς τή
δουλειά σας και μή σας μέλη! 'Αν ανα-
μιχθῆτε θά 'μπερδέψετε τήν υπόθεσι και
τίποτε άλλο. Αυτό είνε δουλειά δική
μου' θά προσπαθήσω να . . . 'Εχετε
πεποιθήσιν εις έμέ, μήν είπητε εις κα-
νένα τίποτε, είνε περιττόν, και έλάτε
αύριον να μ' εύρετε εις τήν Φόρσαν.—
Πολλά χαιρετίσματα εις τόν Αυτοκρά-
τορα, προσέθεσε με τήν συνήθη του εί-
ρωνείαν, και εξακολούθων να όμιλῆ χα-
μηλοφώνως' να τω είπητε ότι 'αν θέλη
ναντικαστήση αληθινά τόν Φουσε, είμ-
πορεί να διορίση έμένα 'Υπουργόν τής
'Αστυνομίας!

Και προέπεμψε μέχρι τής άμάξης
τόν 'Εκτωρα, ο όποιος άνέβη σχεδόν α-
κουσίως του, διότι τόν δυστυχές παιδίον,
έν άκρῃ ταραχή και άμηχανία, δεν ή-
ξευρε πλέον τί έκαμνε και ήτο έτοιμον
πάλιν ναρχίση τας έρευνας, δια να εύρη
τήν άδαμαντοκόλλητον πόρπην.

— 'Οχι, σου λέγω' έχετε πεποιθήσιν
εις έμέ.— Ζήτω ο Αυτοκράτωρ! Ζήτω
ο Βασιλεύς τής Ρώμης! Ζήτω ο 'Α-
κόλουθος του Αυτοκράτορος! άνέκρα-
ξεν εύθους κατόπιν, 'αμα ο 'Εκτωρ εκάθη-
σε πλέον εις τήν άμαξαν.

Και τόν πληθος, τόν όποιον ουδέμιαν
άφινει εύκαιρίαν θορύβου, άνέκραξε:

— Ζήτω ο Αυτοκράτωρ! Ζήτω ο Βα-
σιλεύς τής Ρώμης! Ζήτω ο 'Ακόλου-
θος του Αυτοκράτορος!

Εις τήν τελευταίαν ταύτην ζητωκραυ-
γήν, και χωρίς να γνωρίζη καλά-καλά
'αν ήτο ειλικρινής ή σαρκαστική, ο 'Ε-
κτωρ απήντησε κινήσας τόν πτεροφόρον
του πῖλον, εν ώ ή άμαξα εξακίνησε διευ-
θυνομένη προς τόν Κεραμεικόν.

Η μόνη έλπις του 'Εκτορος ήτο, ότι
ο Αυτοκράτωρ, μη γνωρίζων ακόμη ότι ή
Αυτοκράτειρα τώ είχε κάμη δώρον, δεν θά
τω έκαμνε λόγον περι τούτου. 'Αν δ' έ-
γεννῆτο ζήτημα κατόπιν, ήλπικεν ότι ο
Πέτρος εν τῷ μεταξύ θά κατώρθωνε να-
νακαλύψη και να συλλάβη τούς υπεξαι-
ρέσαντας τήν πυξίδα, είτε κλέπται ήσαν,
είτε απλώς άστειοί, θελήσαντες, όπως
και με τήν επιστολήν, να γυλάσουν εις
βάρος του αυλικού 'Ακολούθου.

Καθ' ήν στιγμήν εφθασεν εις τόν Κε-
ραμεικόν και ήτοιμάζετο να κατέλθῃ εκ
τής άμάξης, ήσθάνθη υπό τούς πόδας
του ένα πράγμα σκληρόν, τόν όποιον εί-
χεν όλισθήση υπό τόν τάπητα τής ά-
μάξης.

'Εσπευσε να τόν άποσύρη εκεῖθεν.

'Ητο ή λευκή πυξίς τής Αυτοκρα-
τειρας!

Ζωηροτάτη υπήρξεν ή χαρά του 'Εκτο-
ρος δια τήν άπρόοπτον αυτήν άνεύρεσιν.

— Τί καλά! άνέκραξε' να τί θά 'πῆ
να έχη κανείς τύχη! Πρέπει να έπσε
και να έχώθη εκεῖ—μέσα τήν ώρα που ανα-
ποδογύρισε τόν άμάξι. 'Αδικα θά 'μπῆ
τώρα σε φροντίδες και σε κόπους εκείνος ο
καίμενος ο Πέτρος . . . Δεν πειράζει
όμως' αύριον θά υπάγω να τον ικανο-
ποιήσω. Τί περιεργον όμως, προσέθεσεν
όμιλῶν καθ' έαυτόν' από έχθρόν διαμιάς
τόν έκαμα φίλον. Πάλι καλά!

('Επεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ
Κατά τόν γαλλικόν τής 'Εβδοχίας Δυποῦ.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ ΕΠΙ ΤΗ ΒΑΣΕΙ Θ ΕΙΚΟΝΩΝ

['Ιδε προκήρυξιν εν σελίδι 37.]

ήθελα 25 ήμέρας, μόνον δια τόν άναγινώσκω! Δι' αυτό ή ά-
νυπομονησία και ή τόσον δικαιολογημένη περιεργία των
μικρών συγγραφέων, υπεβλήθη εις κάποιαν δοκιμασίαν δια τής
βραδύτητος. Τί να γίνῃ!

Είμαι εύχαριστημένη. Πρέπει να τόν κηρύξω εύθους εξ άρ-
χής. Οί φίλοι μου αναγινώσκουν με προσοχήν τας κρίσεις των
προηγουμένων διαγωνισμών και ώφελούμενοι από τά διδάγ-
ματα και από τας συμβουλάς, αί όποια συνοδεύουν κάθε
κρίσιν, αποβάλλουν τά ελαττώματα των, ένδυναμώνουν τά
προτερημάτια των, βελτιούνται όλονέν. Γενικώς αυτήν τήν
ροράν παρετήρησα μεγάλην, πολύ μεγάλην πρόοδον εις τήν
γλώσσαν. 'Ολοι άνεξαιρέτως οί μικροί συγγραφείς μετε-
χειρίσθησαν μίαν γλώσσαν απλήν και καθαράν, χωρίς χυδαί-
σμούς αλλά και χωρίς έλληνηκοῦρες, τήν γλώσσαν εκείνην,
ή όποια άμέσως διακρίνει τόν καλαισθητόν και ανεπτυγμένον
άνθρωπον και φανερόνει ότι ο γράφων ουτε άγραμμάτος είνε,
ουτε σχολαστικός. 'Αλλ' εκτός τής γλώσσης, και ή ουσία
των διηγημάτων αυτών, τόσο εις τόν σύνολον όσον και εις
τας λεπτομερείας, μου εφάνη αυτήν τήν φοράν πολύ καλλι-
τέρα. Γενικώς οί μικροί μου συγγραφείς έπρόδεξαν να έν-
νοήσουν καλά τας εικόνas, προσεπάθησαν να έμπνευσθῶν
από αυτάs και έγραψαν διηγήματα εύμορφα και σύμμετρα,
με καλά περιγραφάς και χωρίς περιττολογίας. Βεβαίως κάθε
κανών έχει τας εξαίρεσεις του. Δεν λέγω ότι δεν ήναγκά-
σθη ναπορρίψω και πολλά διηγήματα, ως έντελώς αδό-
κιμα και άνάξια λόγου. 'Αλλά συλλογιζομένη πόσον δύσχο-
λον πράγμα είνε να διηγηται κανείς γραπτώς και αποβλέ-
πουσα εις τόν γενικόν αποτέλεσμα του διαγωνισμού, δεν
ήμπορώ να μη συγχαρῶ τούς μικρούς μου φίλους δια τας
φιλοτίμους και τόσον έπαισθητάs προόδους των. 'Η δε χαρά
μου είνε ακόμη μεγαλητέρα, όταν συλλογισθῶ ότι εκ των
σήμερον διαγωνιζομένων θαναφανώσιν οί συγγραφείς του
μέλλοντος' και όταν βλέπω τόσα χαρίσματα εις τούς μικρούς
συγγραφείς τής σήμερον, φαντάζομαι με υπερφάνειαν πόσα
θά 'ιδω εις τούς μεγάλους συγγραφείς τής αύριον.

ΕΙΧΑ ύποσχεθῆ να δη-
μοσιεύσω τάποτελέσματα
του Διαγωνισμού τούτου
τό πρώτον Σάββατον του
'Απριλίου. 'Αλλ' είδα κα-
τόπιν ότι ήτο αδύνατον έν-
τός δεκαπέντε μόνον ήμε-
ρών να αναγνώσω και να
κρίνω τόσα διηγήματα.
Φαντασθήτε ότι μου έστά-
λθαν άνω των 240 χει-
ρογράφων! Και δέκα τήν
επίσημῃ νανεγίνωσκα, —
και σάς βεβαιῶ ότι είνε
πολλά δια τόν αναγινώ-
σκοντα μετά προσοχής και
ευσυνειδησίας, — πάλιν θά

χῆν. 'Αν δεν είνε καλά τά διηγήματά των, δεν πταίουν
αυτοί. Φαίνονται παιδιά με θέλησιν και θά έλθῃ καιρός που
θα γράψουν καλλίτερα.

'Επίσης δεν κάμνω λόγον και περι 8 διηγημάτων, τά ό-
ποια έλαβα πολύ μετά τήν λήξιν τής προθεσμίας και περι
ένος ακόμη, — 'αν και αρκετά ώραίου, — τόν όποιον μου έστειλε
μία κόρη, χωρίς να είνε συνδρομητήριά μου.
Τά εύθους έπόμενα διηγήματα έχουν βεβαίως ακόμη πολλά
ελαττώματα' άλλ' έχουν που και που προτερημάτια, τά ό-
ποια δεν μου επιτρέπουν να τα παρίδω έντελώς. 'Ας είνε ως
μία ένθάρρυνσις δια τούς συγγραφείς ή απλή μνεία των όνο-
μάτων των: 'Αδάμ Κ. Θεοφύλακτος, 'Ελληνική Θάλασσα,
Εύκρατος Ζώνη, 'Ηλιος, Δημήτριος Βάτης, Γεράσιμος Α.
Λασκαράτος, Θεόδωρος Γ. 'Αλεξάνδρου, Χρυσή Βροχή,
'Αθιγγανίς, Μαρίδα του Φαλήρου, Πέτρα Σκανδάλου, Εύ-
δρομος Οικία, Διογένης Λαέρτιος, 'Αρχιναύαρχος Θεμιστο-
κλής, 'Ανδρείος 'Αργοναύτης και 'Αλέξανδρος Οικονομίδης.

'Εκ των διηγημάτων τούτων μερικά δια τόν ύφος των θα
κατετάσσοντο εις ανωτέραν θέσιν, 'αν οί συγγραφείς των δεν
παρενόουν τας εικόνas μέχρι του να γράψουν παραδοξολο-
γίας. 'Εξάφνα ο 'Αρχιναύαρχος Θεμιστοκλής, ο όποιος γρά-
φει με τόσον άφέλειαν, φαντάζεται ότι ή φούσκα που δένουν
εις τήν ούραν τής γάτας, είνε . . . κουτί με ποτικόν' ή
'Ελληνική Θάλασσα τήν φαντάζεται γεμάτην . . . νερόν, ο
'Αλέξανδρος Οικονομίδης τήν πέρνει δια τή γά νι, ο δε
'Ηλιος δια κ ο υ τ ά λ α ν ! 'Εννοείται ότι υπό τοιούτους ό-
ρους τά διηγήματά των, όσον καλογραμμένα και 'αν είνε, δεν
έχουν αληθή τήν βάσιν.

Εις θέσιν ανωτέραν, άλλα μεν δια τόν ύφος των, άλλα δε
δια τήν πιστότητά των, έρχονται τά διηγήματα: του Κο-
λοσσοῦ τής Ρόδου, τής 'Αγκύρας τής Εύτυχίας, του Δεκα-
πενταετούς Πλοιάργου, του Γαλαξία, του 'Ερμητύου (με
μίαν καλήν περιγραφήν τής ά να μ π ο υ μ π ο υ λ α s), του
Δαιμονίου Περικλέους, του 'Ιωάννου Μακρή, Σέλωνος του
Νομοθέτου, τής Ζαππίδος, τής Τσουχτρας, του Δελ-λα-σά-
μι, τής Γαληνιαίας Θαλάσσης, του Χιονοσκεπούς Παναχαί-
κού, του Καλλιαντζάρου, του Δον Κιχώτη, τής Αύρας τής
'Ενόπης, του Νηρέως, τής Αύρας του Εύξείνου, Κωνσταν-
τίνου του Παλαιολόγου, του Δ. Ε. Βαλάκου, του Μέλανος
'Αετού, του 'Απομάχου Ρουμελιώτου, του 'Ιωάννου Μπού-
μπουλη, του Μάντεως Κάλχαντος, του 'Ηρωος Γαριβάλδη
και του Τσίν-Τσών.

Πρωτοτυπίαν ανωτέραν των προηγουμένων, μεγαλητέραν
έλευθερίαν περι τήν κατασκευήν του μύθου, άλλ' άνευ παρα-
νοήσεων, καθως και περισσοτέραν ζωηρότητα εις τήν έκφρα-
σιν, έχουν τά εξής διηγήματα: του Ζαχαρίου' και ίδου μία
περικλή η εκ του διηγηματός του:

«— Καλέ Κωστάκη, για κτύπαζε τήν Πίσσα μας, πως
είνε λυπημένη. . . 'Εμάς μῆς εφώρτωσαν ένα σωρό δώρα'
αυτή δεν έχει κανένα' έρχεσαι να της χαρίσωμε τή σφαι-
ρά σου:

«— Μ' αυτή πρώτον δεν έχει χέρια να την κρατῆ.

«— 'Α, δεν πειράζει! τήν δένουμε από τήν ούραν της»
τής Εύξεινοποντίας, ή όποια γράφει πολύ καλά, και τόν
διηγημα τής όποιας ακόμη θά ήτο καλλίτερον, 'αν δεν παρέ-
λειπε τήν περιγραφήν των εικόνων' τής Αύρας του Φαλή-
ρου, τόν όποιον μαρτυρεῖ αρκετήν έρευρετικότητα' τής 'Αγ-
κύρας τής Φιλίας (ή όποια φαντάζεται ότι εν των αγαλμα-
τίων τής σκευοθήκης παριστῶ τόν Μέγαν Ναπολέοντα, ο
όποιος εις τήν πτώσιν χάνει . . . τήν μύτην του!) τής 'Α-

γρίας Αμερικανίδος (λέγει ότι το άεριο, το όποιον εξέφυγεν από την φούσκαν, όταν έσπασεν, έζάλισε τὰ παιδιά· πρῶγμα κάπως παράδοξον, διὰ τόσων μικρὰν ποσότητά)· τοῦ Φλυάρου Φιττακού (ὁ ὁποῖος ἔχει τὴν ἐξῆς λεπτομέρειαν : Ἡ Μαρίνα, ἔχουσα τὸ στόμα τῆς ἀνοιχτὸν ἀπὸ τὰ γέλια, κατέπιεν ἀκουσίως τῆς—ἔχι βέβαια ἐκουσίως τῆς—μίαν μύγαν!) τοῦ Καραβόγατου, περὶ τοῦ ὁποῖου κρίνατε ἐκ τῆς ἐξῆς περιχοπῆς :

« . . . ἡ Μιμήκα ἐκράτει ἕνα μικρὸ κουνελάκι, εἰς τὸ ὁποῖον εἶχε μεταφέρει ὅλην τῆς τὴν ἀγάπην, ἀφ' ὅτου ἡ κούκλα τῆς εἶχε τὴν ἀτυχίαν νὰ χάσῃ τὸ ἕνα χέρι τῆς καὶ τοὺς δύο τῆς πόδας, διὰ τὸ ὁποῖον ἡ δυστυχῆς δὲν ἔπαιε καθόλου, μ' ὅλας τὰς διαβεβαιώσεις τῆς Μιμήκας, ὅτι αὐτὰ ἐβγήκαν μόνον ! »

τῆς Ποιμενικῆς Φλογέρας (ἡ ὁποία λέγει ὅτι τὰ παιδιά συνηθάνθησαν τόσο πολὺ τὸ σφάλμα των, ὥστε τὰς ζημίας που ἔκαμαν τὰς ἐπλήρωσαν ἀπὸ μικρὰς των οικονομίας, χωρὶς νὰ ἐπιβαρύνουν τοὺς γονεῖς των)· τῆς Αὐτοκρατείας Εὐδοκίας (ὅπου ὁ Βασιλάκης τῆς λέγει : « Πρέπει νὰ κλείσωμεν τὰς θύρας καὶ τὰ παράθυρα, μήπως ἔλθῃ ἐκεῖνο τὸ πουλάκι τῆς κυρίας Διαπλάσεως καὶ μας μαρτυρήσῃ . . . καὶ τότε ! ! ») τέλος τὸ « Ήσυχο Ἀεράκι κατὰ τὸ ὁποῖον μετὰ τὸ ἀνδραγάθημα «τὰ μὲν παιδιά ἐκοιμήθησαν μὲ ξερὸ ψωμί, ἡ δὲ γάτα ἐφιλοδωρήθη μὲ ἕν φρεσκότατον μπαρμποῦνι».

Διὰ τοὺς συγγραφεῖς τῶν δύο ἀνωτέρω σειρῶν, χωρὶς νὰ ναφέρω πλέον ὀνόματα, ἔχω μερικὰς γενικὰς παρατηρήσεις. Τὰ διηγήματά των ἔχουν πολὺ ὠραία μέρη, τόσο ὠραία ἴσως, ὅσον δὲν θὰ εὔρω εἰς τὰ κατόπιν. Ἄλλ' εἰς τὸ σύνολον ὑστεροῦσι πολὺ. Δὲν ἀρκεῖ, βλέπετε, τὸ διήγημα νὰ ἔχη ἐδῶ κ' ἐκεῖ εὐφυλογοῖας· πρέπει τὸ ὅλον του νὰ εἶνε ὠραῖον καὶ ἀρμονικόν. Διὰ τοῦτο θὰ τοὺς συστήσω νὰ μὴ κἀμουν μακροὺς προλόγους, νὰ μὴ ἐνδιατρίβουν εἰς λεπτομερείας περιττὰς, παραλείποντες πολλὰς καὶ οὐσιαίδεις. Ἐπειτα εἶνε ἀνάγκη προσοχῆς διὰ νὰ ἐξακριβῶνουν ὅσα τὸ δυνατὸν περισσότερο τὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν πραγματικότητα. Ἐχουν ἀνακριθείας που δὲν ἐπιτρέπονται. Ὁ ἕνας φαντάζεται ἔξαφνα ὅτι ἡ φούσκα εἶνε ἰκανὴ νὰ σηκώσῃ ὑψηλὰ ὀλόκληρον τὴν γάταν! ὁ ἄλλος ὑποθέτει—χωρὶς ἄλλως νὰ εἶνε ἀνάγκη,—ὅτι ἡ σκηνὴ γίνεται τὸ θέρος· ἐν ᾧ φυσικώτερον ἦτο νὰ ὑποθέσῃ ὅτι εἶνε χειμῶν, ἀφ' οὗ τὰ παιδιά παίζουν μέσα εἰς τὸ σπῆτι· ὁ ἄλλος λέγει ὅτι ἐπειδὴ ἦτο χειμῶν καὶ ἔκαμε κρύον, οἱ γονεῖς τῶν παιδιῶν τοὺς ἀγόρασαν . . . παιγνίδια, ἐν ᾧ δι' αὐτὸν τὸν λόγον θὰ ἐπερίμενε κανεὶς νὰ τοὺς ἀγοράσουν ζεστὰ φορέματα ἢ τουλάχιστον κάστανα· ἄλλος ὑποθέτει ὅτι τὰ παιδιά εὐρίσκονται εἰς τὴν Ἀγγλίαν, ὡς νὰ μὴ εἶχεν εἰς τὴν Ἑλλάδα γάτας, φούσκα καὶ . . . ἄτακτα παιδιὰ . . . Δὲν χρειάζεται μεγαλοφύα διὰ νὰ ποφεύγῃ κανεὶς τοιαῦτα λάθη. Ἄρκεῖ μικρὰ προσοχὴ.

Ἐρχεται κατόπιν ἡ σειρά τῶν διηγημάτων, τὰ ὁποῖα αὐτὴν τὴν φορὰν διεφιλονέκησαν τὸ βραβεῖον. Βαθμηδόν, βλέπετε, τὰ ἐλαττώματα ἐξασθενοῦν καὶ τὰ προτερήματα δυναμῶνουν τόσο, ὥστε μὲ φέρουν εἰς ἀμνηχανίαν ἐκλογῆς. Ποῖον νὰ βραβεύσω ; . . . Ἰδοὺ τὸ διήγημα τῆς Ναυτοπούλας. Τί χαριτωμένον ποῦ εἶνε ! τί ἔξυπνον ! πόσον ζωηρὰ εἶνε ἡ ἔκφρασις τῆς καὶ πόσον δηκτικὴ ἡ εἰρωνεία τῆς. Καὶ ἔχει μεγάλην συμμετρίαν, καὶ περιορίζεται εἰς τὰ πράγματα, χωρὶς περιττολογίας καὶ παρεμβάσεις . . .

Ναί, ἀλλὰ τὸ διήγημα τοῦ Ἀρχιζιζανίου ποῦ τὸ ἀφίνω ; Τί ζωντανὸς διάλογος, τί ἐφευρετικότης κωμικῶν ἐπισοδίων. . . Κρῖμα νὰ μὴ ἔχη παντοῦ τὸ ἴδιον ὕψος καὶ νὰ ἤμπορῇ νὰ κρατήσῃ τὴν εὐφυίαν του μέχρι τέλους !

Δι' αὐτὸ προτιμῶ τὸ διήγημα τοῦ Ταπεινοῦ Ἰου. Ἐχει ὀλιγωτέραν εὐφυίαν, ἀλλὰ τὴν αὐτὴν ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους. Εἶνε ἐν ὄνειρον ἐνὸς ἀτάκτου, ὁ ὁποῖος συλλογιζόμενος πῶς

θὰ διασκεδάσῃ τὴν ἄλλην ἡμέραν, ἀποκοιμᾶται μὲ διάφορα σχέδια, βλέπει δὲ εἰς τὸν ὕπνον του ὅτι δένει τὴν φούσκαν εἰς τὴν οὐρὰν τῆς γάτας καὶ γίνεται ὅλον ἐκεῖνο τὸ κακὸ. Καὶ τὸ ὄνειρον τὸν κἀμνει νὰ φρονιμεύσῃ, διὰ μίαν ἡμέραν τοῦλάχιστον, καὶ νὰ τὴν περάσῃ λύων πνευματικὰς ἀσκήσεις . . . Δὲν εἶνε πολὺ πρωτότυπον ;

Μοῦ φαίνεται ὅμως ἀκόμη πρωτοτύποτερον τὸ διήγημα, τὸ ὁποῖον μοῦ ἔστειλεν Ἐκτωρ ὁ Τρώς. Εἶνε ἀπόσπασμα ἀπὸ τὰ Ἀπομνημονεύματα μιᾶς γάτας, ἡ ὁποία διηγῆται ὅλην τὴν ἱστορίαν. Ἄ, αὐτὸ θὰ το ἐβράβευα χωρὶς ἄλλο, ἂν ἡ γάτα αὐτὴ ἢ συγγραφεὺς, δὲν ἐλησμονεῖ ὅτι τέλος πάντων εἶνε γάτα καὶ δὲν ὠμίλει τόσο πολὺ ὡς ἄνθρωπος. Βλέπετε καὶ ἡ Ἀσπρούλα μου εἶνε συγγραφεὺς· ἀλλὰ δὲν λησμονεῖ ποτὲ ὅτι εἶνε γίδα.

Ἄς ἴδωμεν τώρα τὸ διήγημα τῆς Δάφνης. Δὲν ἀμφιβάλλετε ὅτι γράφει πολὺ καλὰ, κόρη μάλιστα τῆς ὁποίας τὸ ὄνειρον εἶνε νὰ γίνῃ συγγραφεὺς. Ξεύρετε ὅμως τί συμβαίνει; Μολονότι δοκίμων τὸ δὲν ἔχει πολὺ τὸ διηγηματικὸν ὕψος. Φαίνεται ὅτι ἡ Δάφνη ἐπιτυχάνει περισσότερο ὅταν ἐκθέτῃ τὰς σκέψεις τῆς, παρὰ ὅταν ἐκθέτῃ τὰ πράγματα. Εἶνε ὑποκειμενικὴ μᾶλλον παρὰ ἀντικειμενικὴ, διὰ νὰ ὀμιλήσῃ πρὸς χάριν τῆς φιλοσοφικώτερον.

Διὰ τοῦτο ὡς διήγημα προτιμῶ τὴν ἀπείριτον καὶ ἀφελῆ σύνθεσιν τοῦ Διοδότου, ἀκόμη περισσότερο τοῦ Χιονισμένου Τυμφορηστοῦ καὶ ἀκόμη περισσότερο τῆς Λύρας τοῦ Ἀρίωνος. Ἰδοὺ τρία διηγήματα ποῦ δίνουσι τὰ χέρια, κατὰ τὸ κοινὸς λεγόμενον. Εἶδα κ' ἔπαθα ἕως νὰ εὔρω ὅτι τὸ καλλίτερον εἶνε τῆς Λύρας τοῦ Ἀρίωνος.

Ἄ! παρ' ὀλίγον νὰ ξεχάσω τὴν Γλυκεῖαν Ἐλπίδα. Τί εὐμορφος ἐπίλογος προπάντων ! Νὰ κοντὰ τῆς καὶ ὁ Μούρτζουφλος . . . ὦ, ἂν δὲν εἶχε μερικὰς υπερβολὰς αὐτός, κάτι σπασίματα δοντιῶν κτλ. . . Ἀμὲ ἡ Θέλπουσα ; Ἀμὲ ὁ Τρεχαγυρεούπουλος, ὁ ὁποῖος συνεχίζει τὸ Ἡμερολόγιον τοῦ Τιχ-Τάκ, τὸ βραβευθὲν πέρους ; Σὰς βεβαίω ὅτι ἡ ἀμνηχανία μου αὐξάνει. Δὲν ἠξέυρω ποῖον νὰ προτιμήσω ἀπὸ ὅλους αὐτούς.

Θὰ μου εἰπῆτε : « Δὲν μας δημοσιεύεις μερικὰ ἀποσπάσματα ἀπὸ τὰ διηγήματα αὐτά, διὰ νὰ σε βοηθήσωμεν ; » Ἄδύνατον, ἀγαπητοί μου φίλοι ! Πρῶτον δὲν ἔχω τόπον, δεύτερον τὰ διηγήματα τὰ ὁποῖα διακρίνονται διὰ τὸ ὠραῖον σύνολόν των, γάνουν ὅταν τὰ κομματιάξῃ κανεὶς καὶ δὲν ἀναγνωρίζονται . . .

Ἀλλὰ νὰ καὶ τὸ τελευταῖον διήγημα. Εἶνε τῆς Μελλούσης Καλλιτέχνιδος . . . Νὰ ἔχῃς καλὸ, κόρη μου, ποῦ με λυτρώνῃς ἀπὸ τὴν ἀμνηχανίαν ! Οριστικῶς τὸ διήγημά σου εἶνε τὸ καλλίτερον. Εἶνε πιστοτάτη ἀπόδοσις τῆς ἀφῶνου διηγήσεως τῶν εἰκόνων. Δὲν ἔχεις τίποτε τὸ περιττὸν καὶ τίποτε τὸ ἐλλειπὸν. Καμμία παρεξήγησις καὶ καμμία παραδοξολογία. Ἐγαλιναγώγησες τὴν φαντασίαν σου, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀφῆσες ὅσον ἔπρεπε νὰ ἐλευθεράσῃς. Ἐγραψες κάτι τι σύμμετρον καὶ ἀρμονικόν, μὲ ἀρκετὰ ὠραῖαν γλῶσσαν καὶ μὲ πολλὴν ζωηρότητα. Ἄλλο τίποτε δὲν ἦθελα !

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

- Α' Βραβεῖον :** *Μέλλουσα Καλλιτέχνις.*
 - Β' Βραβεῖον :** *Ταπεινὸν Ἰου.—Ἐκτωρ ὁ Τρώς.*
 - Γ' Βραβεῖον :** *Ἀρχιζιζανίου.—Ναυτοπούλα.—Δάφνη.*
 - Ἐπαινος :** *Λύρα τοῦ Ἀρίωνος.—Διοδότος.—Χιονισμένος Τυμφορηστός.—Γλυκεῖα Ἐλπίς.—Μούρτζουφλος.—Θέλπουσα.—Τρεχαγυρεούπουλος.—Ποιμενικὴ Φλογέρα.*
 - Εὐφυῆς Μνεῖα :** *Πάντες οἱ λοιποὶ οἱ ὀνομαστοὶ ἀναφερόμενοι εἰς τὴν κρίσιν, θεωροῦνται ὡς τυγχόντες εὐφυῆς μνείας.*
- Τὸ βραβευθὲν διήγημα τῆς *Μελλούσης Καλλιτέχνιδος* θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ προσεχές.

Η ΑΣΠΡΟΥΛΑ

[ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΓΙΑΔΣ]

(Συνέχεια· ἴδε Σελ. 165)

ΣΤ'.

« Ἄν κ' ἐπερνοῦσα τόσο καλὰ εἰς τὴν Βιέννην, ὅμως δὲν εἶχα λησμονήσῃ τὴν μητέρα μου. Πάντοτε εἶχα μεγάλην ἐπιθυμίαν νὰ τὴν ξαναἰδῶ, ἀλλὰ πολὺ περισσότερο ἀπὸ τὸν καιρὸν ποῦ ἐκρύσσωσαν τὰ κέρατά μου. Ὡ, ἄς ἦτο δυνατόν νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὸ Βάδεν, εἰς τῆς κυρίας Μίλχ, διὰ νὰ δεῖξω τὰ ὠραῖά μου κέρατα εἰς ὅλους ! Τί κρῖμα νὰ μὴν ἠξέυρω τὸν δρόμον ! Ὁ Πιστός τὸν ἠξέυρει, διότι εἶχεν ἐπισκεφθῆ πολλάκις τὸ Βάδεν εἰς τὸν καιρὸν τῆς εὐτυχίας του. . . Τὸν εἶχε κάμῃ αὐτὸν τὸν δρόμον τοῦλάχιστον δέκα φορές. Καὶ μου εἶπεν ὅτι θὰ με ὠδηγοῦσεν ἐκεῖ πολὺ εὐχαρίστως, ὅταν θὰ ἔλειπεν ἡ κυρία Βέρθα καὶ θὰ ἠμπορούσαμεν νὰ δραπετεύσωμεν.

« Τότε ἀκριβῶς συνέβη νὰ προσκληθῇ ἡ Βέρθα εἰς τὸ σπῆτι μιᾶς δουκίσσης, ἡ ὁποία ἦτο νουνά τῆς, ἐπρόκειτο δὲ νὰ μείνῃ ἐκεῖ πολλὰς ἡμέρας, διὰ κάτι ἐορτάς. Ἐφυγε τὸ πρῶτ' ἑνωρίς, καὶ ἔτρεξα ἀμέσως νὰ εἰδοποιήσω τὸν Πιστόν.

« — Ἄν θέλῃς λοιπόν, μοῦ εἶπε, ἀναχωροῦμεν διὰ Βάδεν. »

« Ὡ, ἐννοεῖται ὅτι ἦθελα . . . »

« — Ἀλλὰ θὰ μας ἀφήσῃ νὰ περάσωμεν ὁ Μαρμμούθ ; ἠρώτησα.

« — Γι' αὐτὸ μὴ σε μέλη ! » ἀπεκρίθη ὁ Πιστός.

« Οἱ ὑπηρέται, συνειθισμένοι νὰ μας βλέπουν νὰ πηγαινοερχώμεθα ἐλεύθερα, δὲν μας ἐπρόσεξαν καὶ οὕτω χωρὶς καμμίαν δυσκολίαν ἐπεράσαμεν τὸν κήπον, διευθυνόμενοι πρὸς τὴν καγγελωτὴν ἐξώθυρον, τὴν ὁποῖαν ἐβλέπαμεν ἀπὸ μακρὰν ἀνοικτὴν. Ἐγὼ ἔτρεμα συλλογιζομένη ὅτι ἐπρόκειτο νὰ πλησιάσω τὸν φοβερὸν ἐκεῖνον Μαρμμούθ καὶ λησμονοῦσα ὅτι ἤμουν πολὺ μεγαλύτερα ἀπὸ τὸν Πιστόν, ἐπροσπαθοῦσα νὰ κρυφθῶ ἀπὸ πῶς του.

« — Γοῦ ! Γοῦ ! Γοῦ ! ἔκαμεν ὁ Μαρμμούθ μὲ τὴν μάς εἶδε· δηλαδή : Για ποῦ, νᾶχωμε καλὸ ρῶτημα ;

« — Γαῦ ! Γαῦ ! Γαῦ ! Γαῦ ! Γαῦ ! Γαῦ ! ἀπεκρίθη ὁ Πιστός· δηλαδή : Πηγαινομεν εἰς τὸ Βάδεν, ὅπου ἡ Ἀσπρούλα ἔχει τοὺς γονεῖς τῆς. Ἄφῃσε μὲ νὰ περάσωμεν καὶ μὴν εἰπῆς τίποτε εἰς κανένα !

« — Γοῦ ! Γοῦ ! Γοῦ ! Γοῦ ! ἀπεκρίθη ὁ Μαρμμούθ. Πολὺ καλὰ, σὰς ἀφίνω. Μὰ μοῦ ὑπόσχεσαι ὅτι θὰ τὴν φέρῃς ὅπισω ;

« — Γαῦ ! Γαῦ ! Γαῦ ! Γαῦ ! Ναί, σοῦ τὸ ὑπόσχομαι ἐπὶ λόγῳ τιμῆς, σὰν τίμιος σκύλος !

« — Γοῦ ! Γοῦ ! Καλὰ, περάστε !

« — Γαῦ ! Εὐχαριστῶ !
« — Γοῦ ! Καλὸ ταξεῖδι !
« Καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐπεράσαμεν ἀνενόηλοι τὴν ἐξώθυρον.

« Μὲ δύο μόνον λέξεις αὐτὸς ὁ Πιστός κατέρωθε νὰ μας δώσουν διαβάτην τὴν ἡμέραν πρὸς τὸν Μαρμμούθ, χωρὶς νὰ κατορθώσω νὰ μου ἀποκριθῇ ἀλλέως, παρὰ μὲ τὸ δεῖξιμο τῶν δοντιῶν του καὶ τὸν κρότον τῆς ἀλυσίδας του.

« — Διατί αὐτὴ ἡ διαφορά ; ἠρώτησα τὸν μικρὸν μου φίλον.

« — Διότι οἱ σκύλοι γνωρίζονται μεταξὺ των καὶ ἠξέυρουν πολὺ καλὰ ὅτι, εἰς τὴν φυλὴν μας, ὁ λόγος τῆς τιμῆς εἶνε ἱερός, καὶ κανεὶς δὲν τον παραβαίνει ποτὲ ἐν ᾧ δὲν ἠξέυρουν ἂν πρέπη νὰ ἐμπιστεύονται ἐξίσου καὶ τὰ ἄλλα ζῶα. »

« Ἠκολουθήσαμεν τὴν προκομαίαν τοῦ Δουνάβειος καὶ μετ' ὀλίγον εὐρέθημεν ἐξω ἀπὸ τὴν Λεοπολδστάτην, εἰς τὸν δρόμον τοῦ Βάδεν.

« Ἐπεριπατήσαμεν πολλὴν ὥραν, χωρὶς νὰ συναντήσωμεν κανένα. Ἐπέραναμε τὰ μονοπάτια ἢ ἐπεριπατοῦσαμεν κοντὰ εἰς τοὺς φράκτας, ἐν ᾧ δίπλα μας, ἐπάνω εἰς τὰς σιδηροδρομικὰς γραμμάς, ἐπερνοῦσαν τὰ τραῖνα μὲ θόρυβον καὶ ἐξεπετοῦσαν καπνὸν πολύν, ποῦ ἐμαύριζε τὸν γαλανὸν οὐρανόν.

« Ὁ καιρὸς ἦτο γλυκὺς, μολονότι εἶχαμεν φθινόπωρον. Ἡμουν πολὺ εὐθυμῆ. Τὰ πουλιὰ ἐκελαδοῦσαν εἰς τὰ δένδρα καὶ ἐγὼ τοῖς ἀπεκρινόμενῃ μὲ τὰ κουδουνάκια τοῦ λαίμοδέτου μου· ἀπὸ καιροῦ δὲ εἰς καιρὸν ἐστεκομένη διὰ νὰ φάγω κανένα νόστιμον καὶ εὐάδες ἀγρίοχορτον. Ὁ Πιστός ἔτρεχε πάντοτε ἐμπρὸς καὶ μου ἐφώναζε : « Ἐρχοῦ γρήγορα ! ἂν θέλῃς νὰ φθάσωμεν ἑνωρίς, δὲν πρέπει νὰ στεκώμεθα εἰς τὸν δρόμον. Κρύψε τὴν ὄρεξίν σου νὰ βοσκῆσῃς εἰς τὸ Βάδεν ! »

« Ἄ ἐπεριπατοῦσαμεν, καθὼς ὑποθέτω, ἐπὶ τρεῖς ἢ τέσσαρας ὥρας καὶ ὁ ἥλιος ἦτο τώρα πολὺ ὑψηλὰ, ὅταν εἰς τὴν μέσην ἐνὸς σταυροδρομίου εἶδαμεν ἕνα

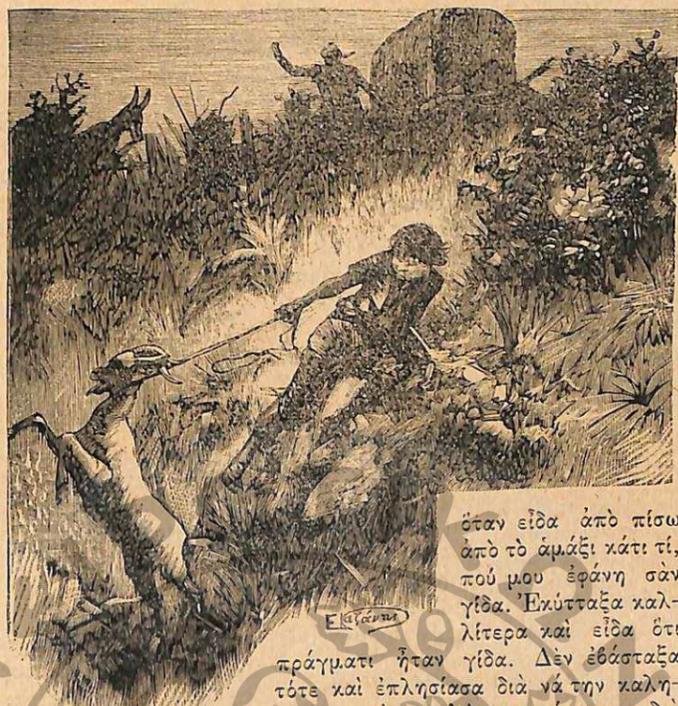
μεγάλον ἀμάξι σκεπασμένον μὲ κηρωτὸν ὕφασμα καὶ ὀλίγα βήματα ἐκείθεν ἕνα γάιδαρον ξεξουγμένον, ὁ ὁποῖος ἐξεκουράζετο τρώγων.

« — Εἶνε ἀμάξι σαλτιμπάγκων, μοῦ εἶπεν ὁ Πιστός· καλλίτερα νὰ μὴ πληστάσωμεν. Ἰπάρχουν καλοὶ σαλτιμπάγκοι, ἀλλὰ ὑπάρχουν καὶ κακοὶ.

« Δὲν εἶχα ἀνάγκη νὰ μοῦ το εἰπῆ· τὸ ἠξέυρα ἐν πείρας. Μήπως ἕνας σαλτιμπάγκος δὲν ἠθέλησε μίαν φορὰν νὰ με κλέψῃ ;

« — Ἀκολούθησέ με ! μοῦ ἐφώναξεν ὁ Πιστός, ἀπὸ ἐδῶ, ἀπὸ ἐδῶ, σοῦ λέγω ! » Καὶ ἔστρεψε δεξιᾶ.

« Ἡμην ἔτοιμη νὰ τον ἀκολουθήσω,

ὅταν εἶδα ἀπὸ πίσω ἀπὸ τὸ ἀμάξι κάτι τί, ποῦ μου ἐφάνη σὰν γίδα. Ἐκύτταξα καλλίτερα καὶ εἶδα ὅτι

πράγματι ἦταν γίδα. Δὲν ἐβάσταξα τότε καὶ ἐπλησίασα διὰ νὰ τὴν καλημερίσω καὶ — αὐτὸ προπάντων, — διὰ νὰ τῆς δεῖξω τὰ χρυσὰ μου κέρατα καὶ τὰ ἀσημένια μου κουδουνάκια.

« Περιέργον πρᾶγμα ! δὲν εἶδεις καμμίαν ἐκπλήξιν διὰ τὰ στολῖδια μου· ἀπεναντίας ἐγὼ ἐξέπληγην πολὺ ἅμα τὴν εἶδα ἀπὸ κοντὰ . . . Φαντάσου ὅτι εἶχε δύο κεφάλια καὶ ὅτι ἔτρωγε πότε μὲ τὸ ἕνα στόμα καὶ πότε μὲ τὸ ἄλλο !

« — Μπᾶ τί περιέργη γίδα ποῦ εἶσαι ! τῆς εἶπα. Καὶ γιατί ἔχεις δύο κεφάλια ; Γιατί τρώγεις μὲ δύο στόματα ; Ἄν ἔχῃς ἕνα στομάχι, βέβαια θὰ ὑποφέρῃς ἀπὸ κακοστομαχίαν . . . Μπᾶ, τί περιέργη γίδα ποῦ εἶσαι ! »

« — Δὲν εἶμαι περιέργη γίδα, μοῦ ἀπεκρίθη : εἶμαι τέρας, εἶμαι περιέργον φαινόμενον. Μὲ δεῖχνουν εἰς τὸν κόσμον καὶ μαζεύομεν ἕνα σωρὸν χρήματα. »

« Ἐμεῖνα μὲ τὸ ἕνα μου στόμα . . . ἀνοικτὸν !

« Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἔφθασε πληστόν μου ἕνα παιδί, φορτωμένον μ' ἕνα

« Ὀλίγον ἔλειψε νὰ με πνίξῃ. » (Σελ. 174, στήλ. α')

δεμάτι ξύλα. Το πρόσωπόν του είχε χρώμα σοκολάτας και τὰ χέρια του ἦσαν ἀκόμη πεῖο μαύρα.

«—Μητέρα! Μητέρα! ἐφώναξε. Καλέ, ἰδὲς ἐδῶ μία γίδα μὲ χρυσὰ κέρατα! «Ἐνα κεφάλι φρικαλέον, μὲ μαλλιά ἀκένιστα σὰν ἀράνες καὶ μ' ἕνα κόκκινο μανδύλι, δεμένο σὰν σκούφια, ἐπρόβαλε τότε ἀπὸ τὸ σκέπασμα τοῦ ἀμαξιοῦ. «Πιάσ' τη γρήγορα, Τσίκε! πιάσ' τη γρήγορα!» ἐφώναζεν ἡ κακὴ γυναῖκα. «Μόλις τὸ ἄκουσα αὐτό, ἐννοεῖται ὅτι τὸ ἔβαλα 'στὰ τέσσαρα' ἀλλὰ τὸ παιδί ἔτρεξε κατόπι μου, ἐν ᾧ ἡ γυναῖκα ἐφώναζε :

«Πιάσ' τη! Πιάσ' τη, Τσίκε! Γρήγορα! Ρίξε τῆς θηλειά! τῆ θηλειά γρήγορα!» «Ἐτρεχα πεῖο γρήγορα ἀπὸ τὸ παιδί. Ἄλλ' ἐκεῖνο ἀπὸ μακρὰ μού ἔρριξεν ἕνα σχοινὶ ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι μὲ θηλειάν, τὸ ἐτράβηξε, μ' ἔπιασεν ἀπὸ τὸ λαμμό, ποῦ ὄλιγον ἔλειψε νὰ με πνίξη, καὶ μὲ ὄλων μου τὴν ἀντίστασιν, μὲ ὄλα μου τὰ κλάμματα, μ' ἔσυρεν ἴσα εἰς τὸ ἀμάξι. . . [Ἐπεται συνέχεια].

ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΙΑΝΗΣ

ΕΛΛΗΝΑ ΚΑΙ ΠΕΥΚΟΣ

Ἐπὶ τοὺς ριζοβούνι ἢ ἐλλῆ, 'στὸ κορφοβούνι ὁ πεύκος χρόνους πολλοὺς γνωρίζονται κ' ἀνεμοχαίρετοῦνται.

Ἐνα πρῶτ' λέει ἢ ἐλλῆ 'στὸν πεύκο τὸ λεβέντη: «Πεῦκε, κρῖμας τὸ μπῶσι σου κρῖμας καὶ τῆ θωριά σου κ' αὐτὸ δένδρο ἄκαρπο κ' ἀνώφελο 'στὸν κόσμον!»

—«Σῶπα, γρη῏α κουφοδοντοῦ, ρζαβὴ καὶ κοκκαλιάρη, ὀποῦ σὲ δέρνει ὁ ἀνθρωπος κ' αὐτὸν καρπὸ τοῦ δίνεις. . . » Ἐγὼ 'μαι λεβεντόκορμο, » παλλικαρῶς βουνίσιος! » 'στὸν ἴσκιό μου ὁ ἀρματωλὸς » ξεχνάει τὰ βάσανά του, » κ' ὅταν μολύβι δολεροῦ » τοῦ πάρη τῆ ζωῆ του, » ἐγὼ γι' αὐτὸν μυριολογῶ » καὶ βαργιαναστενάζω.»

—«Ἄν τὸν μυριολογῆς ἐσὺ, » ἐγὼ 'μαι αὐτῆ ποῦ δίνω » τὸ λάδι 'στὴ μανουλά του » καντῆλι νὰν τανάψη. » καντῆλι ἀσημοκάντλιο » 'στῆς Παναγῆς τῆ χάρη, » νὰ λειώσῃ τὸ κορμάκι του, » νὰνάπαυθῆ ἢ ψυχὴ του!»

Τὸ λόγος τέλειωσ' ἢ ἐλλῆ κ' ὁ πεύκος δὲν τῆς κρένει γέρνει κατὰ τὸ μέρος τῆς κ' ἔτσι γερμένος μένει.

Δ. ΓΡ. Κ.

ΕΚ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΤΟΥ ΦΑΙΔΩΝΟΣ

18 Μαΐου.

ΠΕΝΑΝΤΙ μας κατοικεῖ μία οἰκογένεια, ἢ ὁποῖα ἔχει τέσσαρα παιδιά, δύο ἀγόρια καὶ δύο κοράσια. Τὸ μεγαλύτερον, δεκαπενταετὲς περίπου, ὑπερβαίνει τὸ μικρότερον μόλις κατὰ πέντε ἔτη. Ἦναι πολὺ ἀγαπημένα ἀδελφία καὶ τα καμαρόνω. Μαζὶ πηγαίνουν περίπατον, μαζὶ παίζουν εἰς τὴν ταρατσαν, μαζὶ βγαίνουν εἰς τὸ μπαλκόνι, μαζὶ πηγαίνουν εἰς τὸ σχολεῖον—τὰ κοράσια εἰς ἕν Παρθεναγωγεῖον, τὸ ὁποῖον εἶνε δίπλα εἰς τὸ Σχολεῖον, εἰς τὸ ὁποῖον πηγαίνουν τὰ ἀγόρια,—μαζὶ σχολάζουν, καὶ μαζὶ μελετοῦν.

Προπάντων ὅταν μελετοῦν μάρεσει νὰ τα βλέπω. Τὸ σπουδαστήριόν των εἶνε ἀκριβῶς ἀπέναντι τοῦ δωματίου μου, καὶ τὸ ἔσπερας, ὅταν ἀνάπτουν μίαν μεγάλην λάμπαν μὲ ὠραίαν πρασίνην σφαῖραν, εἰς τὸ γλυκύτατον ἐκεῖνο φῶς φαίνονται καθαρῶτα γύρω-γύρω εἰς τὸ στρογγυλὸν τραπέζι, μὲ τὰ βιβλία των καὶ μὲ τὰ τετράδιά των. Κάμνουν τὰ μαθήματά των μὲ μεγάλην ἐπιμέλειαν καὶ τὰ μεγαλύτερα βοηθοῦν καὶ προγυμνάζουν τὰ μικρότερα. Εἰς τὸ βάθος τοῦ δωματίου φαίνονται καμμίαν φορὰν οἱ γονεῖς των, συνομιλοῦντες ἡσύχως ἢ ἀναγινώσκοντες ἐφημερίδας. Μετ' ὄλιγον ἢ μελέτη παύει, τὸ δωματίον ἐρημοῦται, καὶ μία ὑπηρετρία σβύνει τὴν λάμπαν καὶ κλείει τὰ παράθυρα. . .

Ἦναι ὀλίγαι ἡμέραι τώρα, ποῦ ἡ μελέτη αὐτῆ ἤρχισε νὰ παρατείνεται περισσότερο. Ἡ πρασίνη σφαῖρα λάμπει τὴν νύκτα πολὺ ἀργά. Πλησιάζουν αἱ ἐξετάσεις. Καὶ τὰ χαριτωμένα ξανθὰ κεφαλάκια σκύπτουν ἐπάνω εἰς τὰ βιβλία μὲ μεγαλύτεραν ἐπιμονήν, καὶ ἡ παιδικὴ ἐπιμέλεια διπλασιάζεται μὲ τὴν ιδέαν ὅτι πλησιάζει ἡ ἡμέρα, κατὰ τὴν ὁποῖαν θὰ δεῖξουν πόσον καὶ πῶς εἰργάσθησαν. Καὶ ἂν ἄλλοτε ἐγελοῦσαν καμμίαν φορὰν ἢ διέκοπτον τὴν ἐργασίαν των διὰ νὰ εἰποῦν καὶ τίποτε ἀστεῖον, τώρα ἢ σοβαρότης των εἶνε συνεχῆς καὶ ἡ μελέτη των ἀδιάκοπος μέχρι βαθείας νουκτός. Οἱ γονεῖς των πηγαίνουν νὰ κοιμηθοῦν καὶ αὐτὰ μένον πολὺκίως ἀκόμη... καὶ ἀκόμη... Μελετοῦν διὰ τὰς ἐξετάσεις. Αὐτὸ ἀρκεῖ.

Καὶ ἐν ᾧ τὰ βλέπω διὰ τοῦ ἀνοιχτοῦ παραθύρου μὲ τὴν κρυφὴν ἀγαλλίασιν, τὴν ὁποῖαν ἐμπνέει ἡ θεὰ παιδιῶν συναίσθανομένων τὸ καθήκον των, βλέπω τὴν ἰδίαν ὠραν διὰ τῆς φαντασίας ὄλα τὰ

παιδιά τῶν σχολείων, ἀγρυπνοῦντα ὁμοίως καὶ προετοιμαζόμενα διὰ τὴν μεγάλην ἡμέραν. Τὰ τέσσαρα ἐκεῖνα κεφαλάκια πολυπλασιάζονται ἐπ' ἀπειρον καὶ βλέπω ὀλόκληρον στρατεύμα μικρῶν κεφαλῶν, αἱ ὁποῖαι σκύπτουν ἐπάνω εἰς βιβλία μύρια, ὑπὸ τὸ φῶς μυριάδων πρασινοχρῶν σφαιρῶν. . . Πόσον συγκινητικὴ καὶ ἐπιβάλλουσα εἶνε ἡ εἰκὼν! Πόσον ἱερὰ καὶ μυστηριώδης ἡ γαλήνη τῆς μελέτης ἐκείνης, ἢ ὁποῖα ὁμοιάζει μὲ προσευχὴν! Πλησιάζουν αἱ ἐξετάσεις! ἔρχεται ἡ ἡμέρα τοῦ πνευματικοῦ ἀγῶνος, τοῦ πολέμου εἰς τὸν ὁποῖον ἢ ὁ νικῆσι καὶ ἢ ὁ θά νικηθῆ. Καὶ τώρα ὁ στρατὸς τῶν μικρῶν μαθητῶν προετοιμάζεται! Θάρρος! Ὁ ἀμελής καὶ φυγόπνονος, ὁ μὴ ἐννοῶν τὴν σημασίαν τοῦ ἀγῶνος, ὁ μὴ ἔχων τὴν φιλοδοξίαν νὰ νικήσῃ, ὁ μὴ στέργων νὰ προπαρασκευασθῆ, ὁμοιάζει μὲ τὸν δειλὸν στρατιώτην, ὁ ὁποῖος ρίπτει τὸ ὅπλον του καὶ φεύγει προδοτικῶς ἀπὸ τὸ πεδῖον τῆς μάχης!..

Διδακτικώτατον εἶνε καὶ ἀξιοσημείωτον τὸ ὅτι ἡ ἐποχὴ τῶν ἐξετάσεων συμπίπτει μὲ τὴν ἐποχὴν τοῦ θερισμοῦ. Ὅ,τι ἔσπειρες καὶ ἐκαλλιέργησες ὅλον τὸν χρόνον, αὐτὸ καὶ θὰ θερίσῃς. Ἐσπείρες 9; ὁ θερίσῃς 9. Ἐσπείρες μηδέν; ὁ θερίσῃς μηδέν.

Φ.

Ο ΔΩΔΕΚΑΕΤΗΣ ΗΡΩΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 164).

Δεττίγη ὀνομάζεται ἐν χωρίον ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Μαίνου, εἰς τὴν Μαργεντίαν. Ἐκεῖ συνηγήθησαν τὰ στρατεύματα.

Τὰ κινδυνώδη ἐκεῖνα στενά θάπείβανον καταστρεπτικὰ διὰ τοὺς Ἀγγλους· ἀλλ' ἡ σπουδὴ μιᾶς ἀπειρισκέπου ἐπιθέσεως, κατέστρεψε τὸ λαμπρὸν σχέδιον τοῦ γάλλου στρατάρχου.

Τὴν παραμονὴν τῆς μάχης, ὁ Ἀμβρόσιος ἐκοιμήθη ἡσύχως. Ὅταν ἐξύπνησεν, εἶδε τὸν πατέρα του, ἐσκυμμένον ἐπ' αὐτοῦ, μὲ πρόσωπον ἐκφράζον μεγάλην συγκίνησιν.

—Ἐλα νὰ φιληθοῦμε, παιδί μου, τῷ εἶπε. Δύο φορές· μία γιὰ τὴ μητέρα σου . . . καὶ μία γιὰ μένα . . . Ὁ Θεὸς νὰ σε φυλάξῃ!

Καὶ ἀπεμακρύνθη διὰ νὰ κρύψῃ τὴν αγωνίαν του.

Ἡ μάχη ἤρχισεν. Ἐπὶ πολὺ ἡ νίκη ἦτο ἀμφίροπος, θὰ ἐκρινετο δὲ ὀριστικὴ ὑπὲρ τοῦ γαλλικοῦ στρατοῦ, ἂν δὲν συνέβαινεν ἐν σπουδαιότατον λάθος. Εἰς τῶν στρατηγῶν, πολὺ ἀνυπόμονος, πρὶν δοθῆ τὸ σύνθημα, διέταξε νὰ προχωρήσουν ποσθονομένων τὸ καθήκον των, βλέπων τὴν ἰδίαν ὠραν διὰ τῆς φαντασίας ὄλα τὰ ἐμ-

πέση εἰς τὴν παγίδα, τὴν ὁποῖαν τῷ εἶχον στήση.

Ὁ συμμαχικὸς στρατὸς εἶχε τὴν ὑπεροχὴν τοῦ ἀριθμοῦ. Ἄλλ' αἱ δυνάμεις του θὰ παρελύοντο, ἂν ἐξετελεῖτο ἀκριβῶς τὸ σχέδιον τοῦ στρατάρχου Νοάιγ. Δυστυχῶς ἡ λαθασμένη καὶ πρόωρος ἐκείνη κίνησις ἐξέθετε τὰ γαλλικὰ στρατεύματα εἰς μέγαν κίνδυνον, καὶ ὁ στρατάρχος διέταξεν ὑποχώρησιν.

Ὁ νεαρὸς Μπουφλέρ, περικυκλωθεὶς πλησίον ἐνὸς ὄροπεδίου, ἐφόρμησε κατὰ τοῦ ἐχθροῦ ἐπανειλημμένως ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ἰππέων του. Ὁ ἀγὼν ἦτο ἄνισος. Τὸ ἀπόσπασμα ἀπεδεκατίσθη ὑπὸ μιᾶς πυροβολαρχίας. Μία σφαῖρα συνέτριψε τὸν πόδα τοῦ Ἀμβρόσιου. Ὁ γηραιὸς ἀκόλουθός του ὤρμησεν, ὅταν τὸν εἶδε πίπτοντα, καὶ τὸν μετέφερεν εἰς τὸ φροντὸν νοσοκομεῖον διὰ μέσου μυριῶν κινδύνων.

Τὸ τραῦμα τοῦ δυστυχοῦς παιδίου ἦτο σοβαρώτατον. Οἱ χειρουργοὶ ἀπεφάνθησαν ὅτι ὁ ἀκρωτηριασμός ἦτο ἀναπόφευκτος. Ἄλλ' ὁ τραυματίας ἀντέστη κατ' ἀρχὰς μετὰ πείσματος.

—Τί, ἔλεγε, δύο κακὰ συγχρόνως, εἶνε πολὺ! Δὲν θὰ ἠμπορέσω νὰ λάβω ἐκδίκησιν καὶ οἱ Ἀγγλοὶ εἶνε νικηταί! Ἄλλ' ἀφ' οὗ τὸν διεβεβαίωσαν ὅτι θὰ ἠδύνατο νὰ ἰππεύῃ καὶ μὲ ξύλινον πόδα: —Ἐστὼ, εἶπε· γεννηθῆτω τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Θέλω ὅμως πρῶτα νὰ γράψω πρὸς τὴν μητέρα μου.

Καὶ μὲ θάρρος ὑπεράνθρωπον ἐχάρηξεν ὀλίγας γραμμὰς, ὑποβασταζόμενος ὑπὸ τὸν δυσμοῖρον πατέρα του, ὁ ὁποῖος τὸν ἐβλεπεν ἐν ἀπελπίσῃ, προσπαθῶν νάποτυπώσῃ εἰς τὴν μνήμην του καὶ εἰς τὴν καρδίαν του τὰ χαρακτηριστικὰ ἐκεῖνου, ὁ ὁποῖος ἐμελλε νὰ ἐκλείψῃ. . . Συγκίνησις κατεῖχε βαυτατῆ ὄλους τοὺς μάρτυρας τῆς σπαρτακτικῆς ταύτης σκηθῆς.

Ὁ ἠρωϊκὸς Ἀμβρόσιος δὲν ἐπέζησε τοῦ τραυματοῦ του. Ἰσχυρὸς πυρετὸς ἐπεδείνωσε ταχέως τὴν θέσιν του. Αἱ διακεκομμένα λέξεις τοῦ παραληρήματος του ἀπεδείκνυν ὅτι ἐξηκολούθει ἀκόμη ὄνειρευόμενος θριαμβοὺς πολεμικοῦς, τὴν μόνην φιλοδοξίαν τῆς τόσον βραχείας του ζωῆς. Καὶ τὸ ὄνειρόν του ἐτελείωσεν εἰς ἄλλον φωτεινότερον κόσμον, ὅπου αἱ δάφναι αἱ γήινα μεταβάλλονται εἰς δάφνας ἀθανάτους, ὅταν ἀποκτῶνται ἐξ ἔρωτος πρὸς τὸ καθήκον καὶ τὴν τιμὴν.

Ἡ μαρτυρία Μπουφλέρ ἐκλαυσεν ὀπίσκειον αἱ ἀπαρηγόρητα μητέρες καὶ ἐν τῇ σιγῇ τοῦ πένθιμου θαλάμου τῆς, ἀνέγινωκε μυριάσις τὴν συγκινητικὴν ἐπιστολὴν τοῦ γενναίου παιδίου. Τὸ πολυτιμον τοῦτο λείψανον εὐρέθη μεταξὺ τῶν ἐγγράφων τῆς οἰκογενείας, κίτρινισμένον ἀλλ' ἀνεπαφον :

«Ἀγαπητὴ μου μητέρα, ἐπληγώθην πρὸ ὀλίγου εἰς τὸν πόδα. Δὲν σου ἀποκρύπτω ὅτι εἶνε ἀπόλυτος ἀνάγκη νὰ μού τον κόψουν. Ἀδύνατον νὰ σου εἰπω πόσον λυποῦμαι· ἀλλὰ βεβαίως ἡ λύπη μου εἶνε ὀλιγωτέρα, ἀπὸ ἐκείνην τὴν ὁποῖαν θὰ αἰσθανθῆς μανθάνουσα τὸ δυστύχημα. Ἐλπίζω νὰ ἐπιζήσω τῆς ἐγχειρήσεως· ἀλλως, σοὶ ἀποστέλλω, ὡς μικρὰν παρηγορίαν, τὸ ὑστατόν μου φίλημα. Ἀλλὰ μὴ ἀνησυχῆς, ἀγαπητὴ μου μητεροῦλα· θὰ γίνω γρήγορα καλά. Φίλησέ μου τὴν ἀδελφὴν μου καὶ τὸν ἀγαπητόν μου Ραϊμόνδον.»

Ἐπὶ μαρμαρινῆς πλακῆς, εἰς τὸν παρεκλήσιον τῶν Μπουφλέρ, μεταξὺ τῶν τῶν τῆς οἰκογενείας, ἀνεγίνωσκετο, πρὸ τῆς Ἐπαναστάσεως, ἡ ἐξῆς ἐπιγραφή, κεχαραγμένη διὰ χαρακτῆρων χρυσοῦν :

ΑΛΦΗΒΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΜΕΝΕΙ τώρα, παιδιά μου, ὁ Μικρὸς μεταφραστικὸς Διαγωνισμός, διὰ τοῦ ὁποῖου πρόκειται νὰ γνωρίσωμεν καὶ τὰ γαλλικὰ σας καὶ . . . τὰ ἑλληνικὰ σας. Δέχομαι μεταφράσεις μέχρι τῆς 15 Ἰουνίου· ὄχι ἀργότερα!

Καὶ ἤκουσεν ἡ Ναυτοπούλα, ὅτι ὁ Οὐδύππου Τύραννος ἐθύμωσε μαζὶ τῆς καὶ ἀπὸ τὸν φόβον τῆς ἐτράπη εἰς ἄτακτον φυγὴν· ἐπῆρε δηλαδὴ τὸ βασιλεῖο καὶ μὴ καὶ δὴ εἰς τὴν ἰδιαιτέραν τῆς πατρίδα, ὅπου ὠχυρώθη πλησίον τῶν ἀγαπητῶν τῆς γονέων. . . Ἀπὸ ἐκεῖ μού γράφει σήμερον τὰ συνήθη τῆς χαριτωμένα. Ἄλλὰ φαίνεται ὅτι ἡ εἰρήνη θὰ συνομολογηθῆ γρήγορα, διότι ὁ Οὐδύππου Τύραννος ἐθεθύμωσεν, ἀφ' οὗ εἶδε ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ἀκρίθων καὶ οὐχὶ περὶ ἀδιακρίτων· καὶ νὰ μὲν διαμαρτυρεται, ὅτι δὲν ἔχει μακρὰ πόδια καὶ χέρια, ἀλλὰ τὸ κάμνει γελῶν, χωρὶς ἕνος θυμοῦ. Ἄκουε, Ναυτοπούλα; Εἰμπορεῖς νὰ ἐπιστρέψῃς.

Ἄ, μὰ εἶνε ἀπόλαυσις τὸ σημερινόν γράμμα τοῦ Ταπεινοῦ Ἰου, ἔμμετρον ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, ὅπως καὶ τὰ Μικρὰ του Μυστικὰ. Ἴδου τί γράφει διὰ τὸ Ἀρχιζεῖται :

Νὰ προσφέρῃς καὶ προσήσεις Καὶ πολλὰς εὐχαριστήσεις.

Εἰς τὸ Ἀρχιζεῖται τὸ ἔσπον εὐγενεῖ, Ποῦ τὸνομά μου χάρισεν εἰς τὸ κοτόπουλο

Κ' εἰς ὅπου θὰ διακρίνεται μὲ τρέλλες καὶ

Ὅταν θὰ βγάλ' ἡ κλωσσά μου, θὰ δώσω τὸ

Πιστεύω, Πρωτομαγιά, ὅτι ἡ φίλη μας ἐκείνη θὰ τῆρησιν τὸν ὄρκον τῆς καὶ δὲν θὰ προδώσῃ τὸ ψευδώνυμόν σου, τὸ ὁποῖον ἐκινδύνουσε (πῶ, πῶ, φρικὴ!) νὰ διαδοθῆ εἰς ἄλλο τὸ σχολεῖον!

Εἰπέ τῆς ὅτι τὴν παρακαλῶ κ' ἐγὼ.

Ἡ ἀκριβεία καὶ ἡ τάξις, Ἀγκυρα τῆς Φι-

λίας, μὲ τὴν ὁποῖαν ἐκδίδονται τὰ φυλλάδια μου μὲ ὄλας αὐτὰς τὰς ταραχὰς καὶ τὰς ἀνωμαλίας, ὀρεῖται ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν ἀγάπην καὶ εἰς τὴν ὑποστήριξιν τῶν ἀγαπητῶν μου φίλων, οἱ ὁποῖοι μὲ περιστολίχσαν σφιγκτότερον τώρα ἐν τῷ κινδύνῳ ὡς ἀληθῆ τῶν μητέρων. Πολλοὶ μού το ἔγραψαν, ὅτι ἐγὼ ὑπῆρξα ἡ μόνη των παρηγορία, κατὰ τὸ διάστημα τῶν δοκιμασιῶν. Βλέπουσα λοιπὸν τοιοῦτον ἐνδιαφέρον, ἦτο δυνατόν νὰ μὴ καταβάλω πᾶσαν προσπάθειαν διὰ νὰ εἶμαι τακτικὴ καὶ ἀκριβῆς;

Πολὺ ζωηρὰ καὶ ἐνδιαφέρουσα ἡ διήγησίς σου, ἀγαπητόν μου Φωτοβόλον Τόζον. Χαίρω που ἔγινε καλὰ ὁ ἀδελφός σου καὶ τὸν φίλῳ.

Εὐχομαι εἰς τὸν Θεὸν νὰ παρέλθῃ καὶ ἡ νέα ἀσθένεια, προσφιλῆς μου Θέλλουσα. Ἡ προσεχὴς ἐπιστολὴ σου δὲν θὰ εἶνε πλέον γραμμένη «διὰ πυρεσσούσης ἀδυνατοῦ χερσῶν». Εἶθε!

Ἀγαπητὴ μου Τζίν-Τζίν-Τζίν, δέχομαι τὸ νέον σου ψευδώνυμον. Ἄλλὰ ξέυρεις τί λέγει ἡ παροιμία; Ἄλλὰξ ἡ χήνα—κ' ἔβαλε ἐκεῖνα!

Ὁ κ. Φαίδων, Φιλέλλην Μικρασιάτα, μὲ παρεκάλεσε νὰ σε ἀντασπασθῶ ἐκ μέρους του. Τῷ ἤρρεσε πολὺ ἡ φράσις σου, ὅτι ἀνακουφίζει διὰ τοῦ Ἡμερολογίου του τὰς ψυχὰς σας καὶ τὰς καρδίας σας.

Μού ἤρρεσε πολὺ ἡ μετάφρασίς σου, Γαληνιάτα θαλάσσα. Ἐχει πολὺ ἀπλὴν καὶ ἀφελῆ γλώσσαν. Σὲ συμβουλεύω νὰ καταγίνῃσαι καὶ μίαν ἡμέραν, τίς οἶδε! εἰμπορεῖ νὰ δημοσιεύσῃ κανὲν διήγημα κατὰ μετάφρασιν ἰδικήν σου. Φαντάσου νὰ γίνῃς καὶ συνεργάτρια μου, ἔ;

Ὅ ἀλατῶσω τὴν ἀξίαν τῆς πράξεώς σου, φίλτατε Ἀν Κιχῶτη, ἂν γράψω ὅτι ἐπειδὴ ἦσο ἀσθενῆς (περαστικά!) καὶ δὲν σου ἐχρησιμείων ὁ Ἀγαμῶν σου, τὸν ἔστειλες εἰς τὴν Ἑλλητικὴν Καρδίαν. . . Δι' αὐτὸ δὲν το γράφω.

Ἀφ' οὗ ἐπιμένῃς, Λευκὴ Ἀρκτος, στεῖλέ μου ἐκ νέου τὰ ψευδώνυμα νὰ σου ἐκλέξω. Ποῦ μὲ εὖρω τώρα τὴν προηγουμένην σου ἐπιστολήν, φιλιότη μου, μέσα εἰς τοιοῦτον κικεῖνα!

Ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα ποῦ μου ἔστειλες, φίλτατε Ἀσπροποταμίτη, σοὺ ἐκλέγω αὐτό. Μακρὸς ὁ κατάλογός σου, ἀλλὰ πολλὰ ἀνήκον εἰς ἄλλους. Ἀνταλλαγὴν Μ. Μυστικῶν γαλλιστῶν (!) δὲν προτείνω.

Ὅχι, Ρομύλε μου, δὲν ἤθελα νὰ εἰπῶ αὐτό. Δὲν εἶδα ὅτι ἡ μετάφρασίς ἦσο διαφορετικὴ;

Ὅ λογαριασμοὶ σου ἐν τάξει. Ἀρχιναρχε Θεμιστοκλή. Βλέπω ὅτι προεμάντευσες ποῖον ψευδώνυμον θὰ ἐραθεύετο. Τὸ παίξιμά σου ὠραῖοτατον. Τὸ τετράδιον τῆς Φθινοπωρινῆς Βροχῆς σοῦ το ἔστειλα εἰς τὰς 8 Ἀπριλίου. Μήπως ἐχάθη;

Ριζάκη Μεγαλομυνοπούλε, δὲν σε ἤξεύρω. Ποῦ εἶνε τὸ ἀληθὲς σου ὄνομα; Φίλος ἀγνωστος γίνεσαι;

Ἄ, μὰ, Τζίν-Τζίν! Τί θὰ ἔλεγον ὁ φίλος μου Ἐρημὸς τῶν Πραξιτέλλων, ἂν σε ἔλεγα Πραξιτέλλων Ἐρημῆ; Ὅ εἶπω εἰς τὸν κ. Γιαννουκον, ὅτι ἐμάθεις ἀπέσω τὸν μῦθον του «Γερανοὶ καὶ Χήνες». Μοῦ ὀρεῖται ὅμως 10 λεπτά. Κάθε τετράδιον συναδεύεται ἀπὸ 20λεπτον γραμματόσημον ἀνεξαρτήτως καὶ ἀδιακρίτως.

Μικρὸ Συμπαθητικὸν, ἀπαράδεκτον τὸ νέον ψευδώνυμον.

Τί ὠραῖα αἱ ἐκδρομαὶ σου, φιλιότη Ἀτταγίς! Ἐπάνω εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ Ἀκροκρινίου, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν ἔβλεπες τὴν Κορινθιακὴν πεδιάδα, τὸν ἰσθμὸν, τὴν διώρυγα, τοὺς δύο κόλπους, νήσους τινὰς ἐνὶ αὐτῶν (μὴ λησθῆναι!) ὅτι μὴ ἐξ αὐτῶν ἦσο καὶ ἡ ἐνδοξὸς Σαλαμίς!) μακρὰν δὲ τὴν Ἀττικὴν, τὴν Ἀκρόπολιν, τὴν Πεντέλην, τὸν Ἰγυρετόν, καὶ μόνον τὸ Γραφεῖόν μου δὲν ἔβλεπες (τί κρῖμα!) ξέυρεις ποῖος σὲ εἶδε καὶ ποῦ το εἶπε; Τὸ πουλάκι μου!—Καὶ ἐν ἄλλο δὲν ὄλα ἐχάσασ ποτέ; ὅτι ἐνὸς ἦσο τὸσον ἀσθενῆς—ὄχι βέβαια ἀπὸ τὰς ἐκδρομαῖς!—ὡςτε δὲν ἠδύνασο νὰ νολίξῃς οὔτε τοὺς ὀφθαλμούς σου, ἐν τοῖσις ἐφάναξες: «Φέρτε μου τὴν Διάπλასιν!»

«Μολών λαβὲν» κύριον Ἀρχιζιζάνιον! Αὐτὸ σοῦ ἀπαντᾷ ἐπὶ τὸ λακωνικώτερον ἢ Ὁραία Δορκὰς. Βέβαια! — Ἀλλὰ πρὸς τὴν Ὁραία Δορκάδα ἀπαντῶ ὅτι δὲν εἶνε καιρὸς ἀκόμη διὰ νέαν ἔκδοσιν τῶν Μικρῶν Μυστικῶν. Μελετῶ ἐπ' αὐτῶν πολλὰς καινοτομίας, ἀλλ' ἀργότερα.

ὑποθέτω, **Μέλλουσα Καλλιτέχρις**, ὅτι ἅμα συμπληρώσης ἐν Δεύκιωμα ἐξ 25 τετραδίων, εἰμπορεῖς νάπονεῖς ἐν βραβεῖον εἰς τὸ καλλιτερον. Ὁ ἀ εἶπω εἰς ὅσους ἐπερίμεναν τετράδιά σου ὅτι ἦσο ἀσθενὴς ἕνα ὀλόκληρον μῆνα. Ὡ, πῶς χαίρω που ἔγινες καλά! Σὲ συγχαίρω διὰ τὸ βραβεῖον καὶ ἀναμένω τὴν φωτογραφίαν σου.

Νά, ἡ **Ποιμερικὴ Φλογέρα**, μετ' ὀλίγον τελειώνει ἐν Δεύκιωμα Μικρῶν Μυστικῶν καὶ ἀποπέμει εἰς τὸ καλλιτερον ὡς βραβεῖον ἐν ὀραϊότατον βιβλίον: τὴν **Ἱστορίαν τοῦ Σουλίου** ὑπὸ Περραιβοῦ. Δαμπρά!

Ἀγαπητέ μου Διβιεράτε, τὰ ψευδώνυμα πού μου προτείνεις τὰ ἔχουν ἄλλοι. Ὡς πρὸς ἐκεῖνά που εἶδες, μὴ σκοτίζεσαι! εἶνε ἀνάξια πάσης προσοχῆς—παληόχρα καὶ ἄ μόνον διὰ διπλωμα.

Λευκὴ Πεταλούδα, τὸ τετράδιον τῆς Ἀνθισμένης Ἀνγαρίδας, σοῦ τὸ ἔστειλα εἰς τὴν Δάρισσον, τὴν 11 Ἀπριλίου. Καὶ βεβαίως δὲν ἐπρόφρασες νὰ το λάβῃς. ἴσως σοῦ στείλῃ ἄλλο.

ΤΟ ΞΕΣΠΑΣΘΩΜΑ

Πόσον μάγαποῦν οἱ φίλοι μου, ἀποδεικνύει τὸ ὅτι δὲν μ' ἔλθσμόνησαν οὔτε εἰς αὐτὰς τὰς περιστάσεις! Ἀπόδειξις ὅτι ἔχω ἀκόμη νάναγράψω ἔσπασθωμα. Δοιπὸν: ὁ **Κορυθαλδς** (1 συνδρ.), **Μιχαήλ Ι. Κορτοῦ** (νέον ἔσπασθ. 1), **Δήμητρα Σ. Ραῖτ** (1 συνδρ.), **Ἀρδαλουσία** (νέον ἔσπ. 1), **Ἀλκωνδ** (1 συνδρ.), **Κολοσσὸς τῆς Ρόδου** (νέον ἔσπασθ. 1), **Κουταλιανὸς** (1) καὶ **Ἀνεμοστρόβιλος** (1).

Ὅλους αὐτοὺς τοὺς εὐχαριστῶ θερμότατα.

Ἀσπασμοί, πληροφορίαι. — Ἐνεκα ἐλλείψεως χώρου δὲν τοὺς γράφω εἰς αὐτὸ τὸ φυλλάδιον. Ὡστε οἱ φίλοι μου ἄς λάβουν τὴν καλωσύνην νὰ μού τοὺς ξαναγράψουν.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δεχομαι μετὰ χαρὰς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς μου τοὺς νέους μου φίλους: **Σελήνην** (αὐτὸ μόνον ἦτο ἐλεύθερον), **Ἀχαικὸν Δρομέα** (κ' ἐγὼ αὐτὸ ἐπροτίμησα), **Περικαλλῆ Βόσπορον** (καλὸν ἔ;) καὶ **Λευκὴν Ἀκαχίαν**.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νάνατλάξουν: Ἡ **Ναυτοπούλα** μετὸν **Θαυμαστὴν τῶν Ὁραίων Τεχνῶν**, **Ἑλλητιδα Καλλιτέχριδα**, **Λευκὸν Ρόδον**, **Λευκὴν Δορκάδα**, **Ὀσίαν Μαρίαν**, **Ἀφροδέσσαν**, **Κατραπακίαν**, **Μαθρον Πρίγκιπα καὶ Παταράκ** — τὸ **Ταπεινὸν Ἴον** μετὸν **Ἑλληνικὴν Καρδίαν** (ἐμμέτρως ἐκατέρωθεν) — τὸ **Ἄστρον τῆς Ἀγῆς** μετὸν **Μικρὰν Φωσφοροπόλιδα**, **Χαλασιὸν Κόσμου** καὶ **Ξανθόμαλλην Ἀραπίσσαν** — ὁ **Φιλέλλην Μικρασιάτης** δέχεται μετὰ πάντα, ὅστις θά τοῦ ἔκαμνε τὴν τιμὴν, νὰ τω στείλῃ τετράδιον — τὸ **Χρυσὸν Δέρας** μετὸν **Πολίχνην τοῦ Πηλίου** καὶ **Κόντε Ραπαράκην** (εἰ δυνατόν μετὰ τὰ ὀνόματά των), — ἡ **Γαληνιαία Θάλασσα** μετὸν **Φλίτ-Φλίτ** καὶ **Τρεχαγυρενόςπουλον** — **Λέων** ὁ **Ἰσαυρος** μετὸν **Μέλλουσαν Καλλιτέχριδα**, **Κῶμα τῆς Σαλαμίτος**, **Ἀλόντην**, **Καφρηά**, **Δημ. Χατζίσκορον**, **Ρομύλον**, **Βασίλισσαν τῶν Ἀνέμων**, **Ποιμερικὴν Φλογέραν**, **Δαιμονάκι**, **Ἀττικὴν Νύκτα**, **Ἀρχιζιζάνιον**, **Δὸν Κιχώτην**, **Δάφνην**, **Ἀδραν τοῦ Φαλήρου**, **Θέλπουσαν**, **Ξανθόμαλλην Ἀραπίσσαν**, **Κροκόδειλον τοῦ Νείλου**, **Τικ-Τάκ**, **Φωτοβόλον Τόρον**, **Γαληνιαίαν Θάλασσαν**, **Ὀλυμπιονίκην** καὶ **Ἀρδαλουσίαν** — ἡ **Λευκὴ Ἀρκτος** μετὸν **Μικρὰν Μάγισσαν**, **Γαδ-Γαδ**,

Ταῖρ-Τσῶν, **Ἀργυρῶν Πανσέληνον**, **Πασχαλιάν**, **Δὸν Κιχώτην**, **Αἰχμάλωτον Χελιδόνα**, **Χρυσὸν Δέρας**, **Ἐρημίτην**, **Δογιήνην Λαέρτιον** καὶ **Κουταλιανόν** — Καὶ τώρα;

Εἰς συμπολίτης τοῦ Σουρή
Ἄχραν τιμὴν του θεωρεῖ
Νὰ ἀνατλάξῃ μερικὰ
Μ' ἀγγάστους φίλους Μυστικά:

δηλαδή: ὁ **Φιλάδελφος** μετὸν **Χρυσωμένην Ἀνατολήν**, **Σελήνην τῶν Νύκτα**, **Ἀθυσσιὸν Πολεμιστήν**, **Λέοντα τὸν Ἰσαυρον**, **Λευκὸν Κόκκρον**, **Βράχρον τῶν Γλάρων**, **Ἀρτέμιδα Ἀραβατικῶν**, **Ἑλένην Μ. Θεοτόκην**, **Ἀγριολούλουδον τῶν Ψαρρῶν καὶ Τσίου - Τσίου - Τσίου** — ἡ **Ἀστροφεγγίη** μετὸν **Ἑλληνοπούλαν**, **Στερεὰν Ἑλλάδα**, **Νέαν Ἑλλάδα**, **Ἑλληνικὴν Σημαίαν**, **Κυανόλευκον Σημαίαν**, **Ξαθρὴν Ἑλληνοπούλαν**, **Μελαγχρινὴν Ἑλλητιδα** καὶ **Ἑλληνικὴν Καρδίαν** — ὁ **Κόμης Μορτεχχρίστος** μετὸν **Μερσεδὴν** (ἢ ζητεῖ τὸνομα) — ὁ **Ἀχαικὸς Δρομέας** μετὸν **Ἑλληνικὴν Σημαίαν**, **Δάφνην**, **Σοφίαν Κόλλα**, **Χριστιαν Γεροῦση** καὶ **Θύελλαν** — ὁ **Μικρὸς Συμπαθητικὸς** μετὸν **Μόζαρτ** — ὁ **Λέων τῆς Νεμέας** μετὸν **Μακεδονικὴν Καρδίαν**, **Ἀδριανόν**, **Φάρον τῶν Πατρῶν**, **Νέαν Ἑλλάδα**, **Ναύαρχον Κοδριγκτώνα**, **Καλλικάντζαρον**, **Ρομύλον**, **Ἐραστὴν τῆς Φύσεως**, **Κουταλιανόν**, **Δὸν Κιχώτην**, **Ἀφρισμένον Κῶμα**, **Δέαν**, **Ὀλυμπιονίκην** καὶ **Δαιμονάκι** — ἡ **Ὁραία Δορκὰς** μετὸν **Ἐραστὴν τῆς Φύσεως**, **Κουταλιανόν** καὶ **Ἑλληνοπούλαν** — ἡ **Ποιμερικὴ Φλογέρα** μετὸν **Τοξότιδα Ἀρτεμιρ** καὶ **Φλίτ-Φλίτ**.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φίλανε στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς: **Ἀλέξανδρον Οἰκολομίδην**, **Σοφὸν Σολωμῶντα**, **Μικρὸν Διάβολον**, **Νεράϊδαν τοῦ Ποδορίφτη** (νὰ ἰδοῦμεν!) **Χιουσοκεπές Παναχαϊκὸν** (ἄχι), **Ἀλόντην**, **Νικητὴν τῶν Θερμοπυλῶν**, **Ἰωάννην Χειμαριὸν** (ἔστειλα πάλιν 7ον καὶ 10). **Σατανῶν**, **Κουταλιανόν** (ἔχε ὑπομονήν!) **Δὸ-λὰ-σὸλ-μὶ** (φαίνεται ὅτι τὰ ἄλλα, ἂν καὶ ὀραῖα, δὲν ἦσαν κατάλληλα διὰ παιδιὰ) **Ἰμρον** τῆς **Ἑλευθερίας** (ἀναμένω, καὶ μετ' ἐμοῦ πολλοὶ ἄλλοι...) **Γραβιὴν** καὶ **ἀδελφόν**, **Ἐροσείχθονα Ποσειδῶνα** (τὸν παραπέμπω εἰς τὸ 2ον φυλλάδιον τοῦ 1896), **Ἐρημίτην** (δὲν εἶνε ἐδῶ τὸ **Ἦσυχο Ἐεράκι**) **Ἑλληνικὴν Θάλασσαν** (τί λέγει ὁ ὄνειροκρίτης;) **Ὁραίαν Ἀρθοδόξωμην**, **Πεινασμένον Λύκρον**, **Ποιήτριαν Σαπφῶν**, **Ἀγριοτριανταφυλλίαν** (εὐχόμενα καλὴν ἐπιτυχίαν) **Λέοντα τῆς Νεμέας** (ἂ, δὲν ἤξευρω!...) **Καρδερίαν**, **Μέγαν Ἀλέξανδρον** (ἐλήφθη ἡ συστημένη μετὰ τὰς λύσεις) **Σοφὸν Πιττακόν**, **Θησέα Περισιτάρην** (ἔγινε καλά;) **Κολοσσὸν τῆς Ρόδου**, **Ἀνεμοστρόβιλον** (εὐχαριστῶ θερμῶς) **Μόζαρτ**, **Κόρην τῆς Ὁραίας Λέσθου** (εὐχαριστῶς) **Τρεχαγυρενόςπουλον**, κτλ.

Εἰς ὕσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 17 Μαΐου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ Μικρὰ Μαρίκα ἐμάλωσε μετὸν Δημητράκην καὶ ἐπάνω εἰς τὸν θυμὸν τῆς τοῦ εἶπε: — Ἀφ' οὗ λοιπὸν εἶσαι τέτοιος, νὰ μου διωχῆς ὀπίσω τὸ μαλῶβι, πού σου ὑποσχέθηκα νὰ σου χάρισω!

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς: Ἀγρία; Ἀμερικανίδος

Ὁ Τάκης: — Ἡ ἐφημερίδες λέγουσι πῶς ἂν αὔριο τὸ πρωὶ βρέχῃ, ἡ τελετὴ θὰ γίνῃ τὸ ἀπόγευμα.

Ὁ ἀδελφός του: — Καὶ ἂν βρέχῃ τὸ ἀπόγευμα; **Ὁ Τάκης:** — (ξύνον τὸ κεφάλι του.) Χμ! ξέφυρα κ' ἐγώ; Τότε ἴσως θὰ γίνῃ τὸ πρωὶ!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀτρομήτου Θαλασσομάχου

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἰ λύσεις στέλλονται μέχρι 24 Ἰουνίου ἐ. ἔ.

249 Λεξιγράφος.

Ἄρθρον, ἀριθμὸν καὶ γράμμα τάξατε εἰς τὴν σειρὰν καὶ εἰσπράττω καὶ πληρῶνω ὅσον θέλετε παρῶν. Ἐστάλη ὑπὸ Σπυρ. Θεοδ. Μιχαῆλ Τσουδαλά

250. Στοιχειόγραφος.

Κάτοικος ἀγρῶν, δρυμόνων καὶ θεὸς συνάμα εἶμαι ἂν με ἀποκεφαλίσῃς ἑστὴν γραμματικὴν σου κείμεν.

251. Ἄνεγμα δημῶδες.

Ἐγὼ μιά παλαιοσεντούκα

κ' ἔχει μέσα τράκα-τρούκα

ὅσν χαθῆ ἡ γάκα-τρούκα

πάει κ' ἡ παλαιοσεντούκα.

252. Πρόβλημα.

«Ἄν πωλήσω ὅλα μου τὰ πρόβατα πρὸς 15 δραχμὰς τὸ ἕν, εἶπε χωρικός τις ὀδηγῶν πρὸς πόλιν, τὰ ποίμνιά του, εἰμπαρῶ νάγοράσω τὸ σπίτι που εἶνε ἐκεῖ κάτω, καὶ ὅλα μου μείνουν καὶ 500 δραχμαί.» ἂν ὅμως τα πωλήσω πρὸς 12 δραχ. τὸ ἕν, θὰ μου λείψουν 4,000 δραχ. διὰ νὰ ἀγοράσω τὸ σπίτι.»

Πόσα πρόβατα εἶχεν ὁ χωρικός καὶ πόσον ἤξιζεν ἡ οἰκία;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὑπερασπιστοῦ τῆς Πατρίδος;

253. Γωνία.

K + + + + = Ἐντομον.

+ P + + + = Μοῦσα.

+ + H + + = Φυτόν.

+ T + + + = Δύναμις.

H + + + + = Ἐπίρρημα.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Βραγχιασμένης Κουκουβάγιας;

254-259. Σύνθεσις λέξεων.

Διὰ καταλλήλου συναρμολογήσεως τῶν κάτωθι 15 συλλαβῶν σχηματίσον τὰ ὀνόματα ἑξ ἑξῶν:

Νο-λις-ων-ρι-δα-κυ-λε-ο-ρω-ς-ρεν-κε-νος-παρ-ων-νος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φιλοσόφου Ἀναξαγόρα;

260. Μεσοστεχίς.

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸνομα Γερμανικῆς πόλεως.

1, Ἀμυντικὸν ὄπλον τῶν ἀρχαίων. 2, Μέρος τῆς οἰκίας. 3, Ἀρχαῖος Βασιλεὺς. 4, Εἶδος ἀσβεστώδους γῆς. 5, Πόλις τῆς Ἑλλάδος. 6, Νῆσος.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀλιεῦ Οἰκονομίδου

261. Διπλῆ ἀκροστεχίς.

Τὰρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ὡς καὶ τὰ τρίτα ἀποτελοῦσι τὰ ὀνόματα δύο Ἑλληνικῶν πόλεων.

1, Ἐπίσημος Ρωμαῖος. 2, Βασιλίσκος τῶν Ἀραβῶνων. 3, Πόλις τῆς Τουρκίας. 4, Ζῶον. 5, Οἶκος Θεοῦ. 6, Μέρος τῆς οἰκίας. 7, Αἰγυπτία θεότης. 8, Αἰγύπιος Βασιλεὺς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἄστρου τῆς Λύβης;

262. Ἑλληνοσύμφωνον.

εο-ουο-η-εα-ια-η-τη-ουο-ω-αωω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νέλιου.

Λ Υ Σ Ε Ι Σ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 5 Ἀπριλίου 1897.

176. Ἀθῆναι, (α-θ-ναί). — **177.** Ἀλάσκα (ἄλας-κ).

178. Σ Δ 179-181. 1. Κῶς. 2. Κέα. 3. Χίος. — **182.** ΑΣΚΛΗ-Κ Α ΠΙΟΣ, Σάληπῃ, Κισσός, Λο-Ε ΙΔΟ Ι πάς, Ἥλιος, Πίσσα, Ἰσάιος, Δ Τ Ολκάς. — **183-187.** Γινο-Ι ΝΔΟ Ι μένης τῆς ἀναλλαγῆς διὰ τὸν ἄνθρωπον φ, ο, σχηματίζον-ται αἱ λέξεις: φάρος, φόνος, φίλος, τάφος, σοφία. — **188.** ΠΑΡΟΣ, ΚΡΗΤΗ. (1, ΠΗΝΕΣ, 2, ΑΤΤαλος. 3, ΡΗνος. 4, ΟΡυζα. 5, ΣΚυλα). — **189.** Ὁ ὀκνηρὸς εἶνε κηρὴν τῆς κοι-ωνίας.